

คฤหาสน์นัตตโกตไตเศรชฐี ทมิฬนาฑู อินเดีย¹

Palatial Houses of the Nattukottai Chettiars in
Tamil Nadu, India

ดร. โชติมา จตุรวงศ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาศิลปสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Chotima Chaturawong, Ph.D.

Assistant Professor, Department of Arts and Related Fields,

Faculty of Architecture, Silpakorn University

อนุวิทย์ เจริญศุภกุล

รองศาสตราจารย์ ภาควิชาศิลปสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Anuvit Charernsupakul

Associate Professor, Department of Arts and Related Fields,

Faculty of Architecture, Silpakorn University

คำสำคัญ : คฤหาสน์ ;

นัตตโกตไตเฉตเตีย ;

เฉตเตีย ; ทมิฬนาฑู

Keywords :

Palatial houses ;

Nattukottai Chettiar ;

Chettiar ; Tamil Nadu

บทคัดย่อ

คำว่า *เศรชฐี* ภาษาสันสกฤตมาจากรากศัพท์ *เศรชฐะ* ที่แปลว่า ดีเลิศ และเป็นที่มาของคำว่า เฉตเตีย หรือ เฉตตี หรือ เสตตี ที่เป็นชื่อตำแหน่งพ่อค้า ใช้โดยคนหลายกลุ่มในประเทศอินเดีย บทความนี้เน้นที่สถาปัตยกรรม คฤหาสน์ของนัตตโกตไตเฉตเตีย หรือนัตตโกตไตเศรชฐี (เศรชฐีผู้สร้างเรือน เป็นคฤหาสน์) ที่เรียกตัวเองว่า ชาวนคร (คนเมือง) ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่แคว้น ปุทูกโกตไตและคิวกงคา รัฐทมิฬนาฑู ประเทศอินเดีย ในช่วงคริสต์ศตวรรษ ที่ 19-20 นัตตโกตไตเฉตเตียทำการค้าและการธนาคารในศรีลังกาและหลาย ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น พม่า มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และเวียดนาม จากความมั่งคั่งทางการค้าและการธนาคารในศรีลังกาและ เอเชียอาคเนย์ นัตตโกตไตเฉตเตียส่งเงินกลับประเทศอินเดียเพื่อการลงทุน อุตสาหกรรมและการบริจาคเพื่อสาธารณประโยชน์ รวมทั้งสร้างชุมชนที่มีการวางผังอย่างดี และสร้างที่อยู่อาศัยใหญ่โตเป็นคฤหาสน์ที่บ้านเกิดในแคว้น ทมิฬนาฑู ผังของชุมชนนัตตโกตไตเฉตเตียมีลักษณะเป็นตารางรูปสี่เหลี่ยมที่มี ระบบการจัดการน้ำเพื่อการเกษตร อุปโภค และบริโภค วัสดุที่ใช้ในการสร้าง

ลานเปิดโล่งที่ 1 ของ
คฤหาสน์ เอส เอ อาร์เอ็ม
รามาสามี ฉะตเตย เสาและ
ระเบียงเหล็กหล่อนำเข้าจาก
ประเทศอังกฤษ

คฤหาสน์นำเข้าจากต่างประเทศ เช่น ไม้สักจากพม่า ไม้ชาตินจากศรีลังกา
หินอ่อนและกระจกเงาจากอิตาลี กระจเบื้องเซรามิคจากญี่ปุ่น และเหล็กหล่อ
จากอังกฤษ คฤหาสน์ของนัตตุโกตไตฉะตเตยมีลักษณะร่วมกับเรือนพื้นถิ่น
ทมิฬนาฑู และลักษณะเฉพาะของนัตตุโกตไตฉะตเตยที่แยกทางเข้าของชาย
และหญิง

Abstract

The term “shresthi” had original root from Sanskrit “shresta” meaning superior and was a source of the term “chettiar,” or “chetty,” or “settee.” Chettiar was the name title of a trading group of many ethnic communities in India. This paper focuses on the architecture of palatial houses of Nattukottai Chettiars or Nattukottai Shresthis or Nagarathars (town people) in Pudukkottai and Sivaganga districts, Tamil Nadu, India. During

the 19-20 centuries, Nattukottai Chettiars were involved in trade and banking business in Sri Lanka and countries in Southeast Asia, such as Burma, Malaysia, Singapore, Indonesia, and Vietnam. Being wealthy from trade, they sent money back home in India for industrial investment and philanthropy as well as establishing well organized villages and palatial houses in Tamil Nadu. Their village layout was arranged in a grid pattern with irrigation system and ponds supplying water for drinking and domestic uses. Their architectural materials used to build palatial houses were imported from abroad ; for example teak from Burma, satin wood from Ceylon ; marble and mirror from Italy, ceramic tiles from Japan ; and steel from England. Chettiar palatial houses mixed indigenous traditional houses in Tamil Nadu as well as chettiars' characteristic of separate entrances for male and female.

การวิจัยนี้เลือกที่จะศึกษาสถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของชาวนัตตูกอไตเตรชชี่ หรือนัตตูกอไตเฉตเตีย ที่รัฐทมิฬนาฑู ประเทศอินเดีย เพราะเฉตเตียมีบทบาททางเศรษฐกิจหรือระบบทุนนิยมในประเทศพม่า และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19-20 ที่ขณะนั้นประเทศพม่า มาเลเซีย สิงคโปร์ และอินเดียตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของเฉตเตียที่มีอิทธิพลตะวันตกในอินเดียได้อาจส่งอิทธิพลต่อสถาปัตยกรรมตะวันตกในพม่า และอาจมีลักษณะร่วมกับสถาปัตยกรรมอิทธิพลตะวันตกในประเทศมาเลเซีย และสิงคโปร์ รวมทั้งประเทศไทย เนื่องจากอิทธิพลตะวันตกนี้มาพร้อมกับระบบทุนนิยมและการค้าภายใต้เครือจักรภพอังกฤษ

คำว่า เฉตเตีย หรือ เฉตตี, เฉตตี, เซตตี, ฉิตตี, เซตตี, เซตตีคาร์ (Chettiar หรือ Chetty, Chetti, Setty, Chitty, Shetty, และ Shettigar) เป็นตำแหน่งทางสังคมของกลุ่มพ่อค้าที่มาจากวรรณะไวศยะ (Vaishya caste) หรือวรรณะแพศย์ในอินเดียใต้ มีผู้พยายามจะอธิบายที่มาของคำนี้ว่าสัมพันธ์กับพ่อค้า คนมีฐานะ ผลกำไร และผู้มีสถานภาพสูง โดยอีกมุมมองหนึ่งเห็นว่าคำว่า “เฉตเตีย” มาจากคำในภาษาดราวิเดียน “เอตตี (etti)” แปลว่า มองขึ้น กระโดดขึ้น หรือ การเคลื่อนไหวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว พร้อมกับการร้องตะโกนเพื่อขายสินค้า อันเป็นลักษณะของพ่อค้า² ขณะที่เอส จันทราเสษะร์ (S. Chandrasekhar) อ้างว่าเป็นคำที่ใช้นำหน้าเพื่อให้เกียรติกับผู้นำพ่อค้าโดยเจ้าผู้ปกครองแคว้นทมิฬในสมัยราชวงศ์โจฬะ

(ค.ศ. 846-1279) และปาณฑยะ (ค.ศ. 1190-1310) พอเวลาผ่านไปคำว่า “เอตตี” (etti) แผลงเป็น “เชตตี (chetti)” มุมมองที่สองเชื่อว่าคำว่า “เชตเตีย” มาจากคำในภาษาทมิฬโบราณว่า “เชตตี (chettee)” หรือ “เชตตุ (chettu)” ที่แปลว่า ผลกำไรจากการค้า บ้างก็สันนิษฐานว่ามาจากคำในภาษาทมิฬ “จิกกนัม (chikkanam)” ที่แปลว่า การอดออม ความมัธยัสถ์ ส่วนข้อสันนิษฐานที่ 3 เห็นว่ามาจากคำว่า “เศรษฐี (shresthi)” ที่มีรากศัพท์เดิมของคำสันสกฤต “เศรษฐะ (shrestha)” แปลว่า สำคัญ ดีเลิศ³ คำว่า “เศรษฐี” หมายถึง พ่อค้าและนายธนาคาร ซึ่งอาจนำไปสู่ข้อสันนิษฐานว่า พ่อค้าโดยเฉพาะที่มีฐานะดีเป็นชนชั้นสำคัญในอินเดียโบราณ เอส มูถิอาห์ (S. Muthiah) ผู้เชี่ยวชาญชาวเชตเตีย กล่าวว่าคำว่า “เศรษฐี” ในภาษาสันสกฤต หมายถึงผู้นำของกลุ่มพ่อค้าและเป็นที่มาของคำว่า เชตตี (chetty) หรือ เซตตี (shetty) เสฐ (seth) เสต (sait)⁴ “เศรษฐี” (shresthi or sresthi) มีความหมายเทียบได้กับคำว่า “เสฐฐี” (setthi or sethji) ในภาษาบาลีที่แปลว่า เจ้าของกิจการทางการเงิน หรือนายธนาคาร หรือผู้มีฐานะ หรือคนเมือง ในนิทานชาดกทางพระพุทธศาสนา ผู้มีฐานะจะถูกเรียกว่า เศรษฐี หรือเสฐฐี ที่แปลว่าผู้มีความมั่งคั่งจากการค้า อาทิเช่น อนาถปิณฑิกเศรษฐี (Anathapindikasetthi) พ่อค้าผู้มั่งคั่งแห่งเมืองสาวัตถี ผู้สร้างวัดเชตวัน มหาวิหารถวายพระพุทธเจ้า

กาลเวลาผ่านไปคำว่า “เชตตี” ถูกเติมด้วยคำว่า “อาร์ (ar)” โดยบรรพบุรุษของชาวเชตเตีย เชตตี จึงกลายเป็น เชตเตีย (chettiar) เพื่อแสดงสถานภาพพิเศษ⁵

ปัจจุบันคำว่า เชตตี (chetty) หรือ เชตเตีย (chettiar) เป็นตำแหน่งของคนในหลายวาระของหลายกลุ่มเชื้อชาติในอินเดีย แต่กลุ่มที่มีความสำคัญที่สุดคือ นัตตุโกไตเชตเตีย (Nattukottai Chettiar) หรือ ชาวนคร (Nagarathar) แห่งแคว้นนัตตุโกไต นัตตุโกไตเชตเตียเรียกตัวเองว่าเป็นนครถาร์ (Nagarathar) หรือคนที่อาศัยในเมือง คำว่า “นัตตุโกไต” (nattukotai) แปลว่า ดินแดนแห่งปราการ เพราะคนในพื้นที่นิยมสร้างที่อยู่อาศัยของตนเป็นคฤหาสน์ หรือ คฤหาสน์ที่มีลักษณะคล้ายป้อมปราการ สถาปัตยกรรมของชาวเชตเตียในบทความนี้หมายถึง สถาปัตยกรรมของชาวนัตตุโกไตเชตเตียผู้เป็นกลุ่มพ่อค้าที่มีความมั่งคั่งตั้งแต่สมัยต้นประวัติศาสตร์ของกลุ่ม

ตามตำนาน นัตตุโกไตเชตเตียอพยพมาจากนาคานาฑู (naganadu) ดินแดนของชาวนาคาซึ่งไม่ทราบตำแหน่งที่ตั้งที่แน่นอน บ้างอ้างว่าเป็นพื้นที่จาฟนา (Jaffna) ในประเทศศรีลังกา หรืออาจเป็นดินแดนในแคว้นอัสสัมหรือดินแดนในแคว้นอานธรประเทศ ซึ่งอาจจะเป็นดินแดนโตนไทมณฑลัม (Tondaimandalam) หรือ โตนไทนาฑู (Tondai Nadu) ในสมัยต้นของอาณาจักรโจฬะ ซึ่งคือแคว้นทางตอนเหนือของรัฐทมิฬนาฑูประมาณบริเวณ

เมืองกัญจิปूरัม ซึ่งอยู่ภายใต้ราชวงศ์ปัลลวะตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 3⁶ ด้วย
เพราะเหตุผลที่ต้องจ่ายภาษีเป็นจำนวนมาก ทำให้ชาวนัตตโกตไตเฉตเตียต้อง
อพยพลงมาทางใต้และตั้งถิ่นฐานบริเวณเมืองปูหาร์ (Puhar) หรือเมืองกาเว-
ริปุมปัตตินัม (Kaveripoompattinam) เมืองหลวงของอาณาจักรโจฬะสมัย
ต้น ซึ่งในสมัยของราชวงศ์โจฬะ (ค.ศ. 900-1200) ชาวนัตตโกตไตเฉตเตีย
ค้าขายสินค้าที่เกี่ยวกับเรือ (ship chandlers) รวมทั้งค้าอัญมณี และเกลือ
เป็นกลุ่มพ่อค้าที่มั่งคั่งและเป็นที่นับถือในอาณาจักรโจฬะ⁷

ชาวนัตตโกตไตอพยพออกจากอาณาจักรโจฬะประมาณคริสต์-
ศตวรรษที่ 13 ตามคำเชิญจากพระเจ้าสุนทร (King Sundara) กษัตริย์แห่ง
อาณาจักรปาณฑยะ ตำนานเล่าว่ามาจากสาเหตุที่กษัตริย์แห่งโจฬะแอบซ่อน
หญิงสาวเฉตเตียและบังคับขืนใจให้เป็นภริยา สร้างความไม่พอใจให้กับชุมชน
เฉตเตียผู้มีความภาคภูมิใจในสตรีเฉตเตีย และขัดกับประเพณีดั้งเดิมที่หนุ่ม
สาวเฉตเตียจะสมรสกันเองภายในกลุ่ม ชาวเฉตเตียจึงลุกขึ้นต่อต้านกษัตริย์
โจฬะ และนำไปสู่การอพยพใหญ่ไปที่อาณาจักรปาณฑยะ หรือบางกระแสเล่า
ว่าจากเรื่องดังกล่าวก่อให้เกิดการฆ่าตัวตายทั้งชุมชน เหลือไว้เฉพาะเด็กผู้ชาย
จำนวน 1,500 คนให้อยู่ภายใต้การดูแลของอาจารย์ เมื่อเด็กชายโตเป็นหนุ่ม
กษัตริย์โจฬะองค์ใหม่ผู้จะขึ้นครองราชย์ได้ออกคำสั่งให้เหล่าชายหนุ่มโสด
เฉตเตียสมรสกับบุตรสาวชุมชนชวานา ทำให้ชายเฉตเตียไม่มีความสุขใน
ชีวิตสมรสที่อาณาจักรโจฬะ จึงเป็นเหตุให้เฉตเตียอพยพย้ายไปตั้งถิ่นฐานที่
อาณาจักรปาณฑยะตามคำเชิญของพระเจ้าสุนทร⁸ แต่มีอีกบางข้อมูลอ้างว่า
เป็นเพราะที่อยู่อาศัยที่ติดชายฝั่งทะเลของชาวนัตตโกตไตถูกทำลายโดยคลื่น
สึนามิ ทำให้ชาวนัตตโกตไตตัดสินใจอพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในบริเวณพื้นที่ที่
อยู่ลึกเข้าไปในแคว้นทมิฬนาฑูที่ห่างกว่า ภายใต้การปกครองของราชวงศ์
ปาณฑยะ ณ ดินแดนเฉตตินาฑ (Chettinad) ปัจจุบัน หรือประเทศของชาว
เฉตเตีย (country of the Chettiar) ทำให้เป็นสาเหตุให้ชาวเฉตเตียต้อง
สร้างที่อยู่อาศัยด้วยการยกพื้นขึ้นสูงมาจากพื้นดินและวางอาคารให้
ห่างจากถนน เพราะชาวเฉตเตียยังหวาดกลัวต่อการถูกทำลายจากคลื่นสึนามิ
และน้ำท่วม⁹ ชาวเฉตเตียเริ่มตั้งถิ่นฐานใน 4 หมู่บ้านที่อยู่ใกล้กับเทวาลัย
อิลยถันคุทิ (Ilayathangudi Temple) มีหมู่บ้านสำคัญที่สุดคือ อองครตันเท
(Ongaratande) ซึ่งกลายเป็นเมืองกะไรคุทิ (Karaiikudi) ในเวลาต่อมา
ปัจจุบันกะไรคุทิเป็นเมืองหลวงของประเทศเฉตเตีย¹⁰

ที่อาณาจักรปาณฑยะชาวเฉตเตียค้าข้าว เกลือ อัญมณี และไข่มุก
รวมทั้งเป็นชุมชนผู้มั่งคั่ง ชาวเฉตเตียสร้างชุมชนที่มีการจัดการที่ดีทำให้เป็น
ที่รู้จักในนาม นครถาร (Nagarathar) หรือชวานคร หรือ คนเมือง (“people
of the nagaram (urban settlements)”) ¹¹ ในช่วงที่อังกฤษปกครอง
อินเดียและดินแดนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เฉตเตียได้รับการร้องขอจาก
อังกฤษให้มาช่วยเรื่องการค้าที่ก่อกัดตา (ต่อมาเป็นที่ศรีลังกา) และประเทศ

ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น พม่า มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และเวียดนาม ชาวเดตเตียเป็นนายทุนให้กับเกษตรกร เจ้าของไร่นา เจ้าของเหมืองแร่ และพ่อค้าทั้งกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก อีกทั้งยังเป็นคนกลางระหว่างรัฐบาลอังกฤษและคนพื้นเมือง ชาวเดตเตียเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของการค้าข้าวและการค้าในประเทศพม่า การพัฒนาสวนมะพร้าว และสวนยางพาราในประเทศศรีลังกา รวมทั้งกิจการสวนยางพาราและเหมืองแร่ดีบุกในมาเลเซีย พอปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 นัตตุโกตโตเดตเตียเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดของโครงสร้างระบบเครดิตของผลผลิตทางการเกษตรในพม่าตอนล่าง ด้วยความมั่งคั่งจากกิจการในต่างประเทศ เดตเตียส่งเงินกลับประเทศอินเดียเพื่อการลงทุนทางอุตสาหกรรมและการบริจาคเพื่อสาธารณกุศล¹² เดตเตียสร้างหมู่บ้านที่มีการวางผังอย่างเป็นระบบ รวมทั้งที่อยู่อาศัยที่เป็นคุณาสันขนาดใหญ่ในอินเดียได้ แต่ธุรกิจในต่างประเทศเริ่มเสื่อมลงเพราะเหตุการณ์การเคลื่อนไหวทางการเมือง และการต่อต้านเจ้าอาณานิคมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะประเทศพม่าที่ความมั่งคั่งเกือบ 70% ของชาวเดตเตียอยู่ที่นั่น¹³ ทำให้คุณาสันเดตเตียส่วนใหญ่ที่หมิ่นนาหูแต่นั้นมาขาดการดูแลรักษา คุณาสันจำนวนมากถูกทิ้งร้างหรือถูกทำลาย

เดตตินาซ (Chettinad) หรือ เดตตินาซุ (Chettinadu) ดินแดนของชาวนัตตุโกตโตเดตเตีย หรือชาวนคร (Nagarathars) ตั้งอยู่ที่จังหวัดปุกุโกตโต (Pudukkottai) และสิวคองคา (Sivaganga) ในแคว้นทมิฬนาฑู ทางใต้ของประเทศอินเดีย เดตตินาซุเดิมประกอบด้วย 96 หมู่บ้าน แต่ปัจจุบันเหลือเพียง 2 เมือง คือ กะไรกูทิ (Karaikudi) และเทวโกตโต (Devakottai) และ 73 หมู่บ้าน ซึ่งปัจจุบันหมู่บ้านเหล่านี้มีจำนวนประชากรเดตเตียเพียง 25% ที่เรียกหมู่บ้านเดตเตียเป็นเพราะความมั่งคั่งของคนเดตเตียในหมู่บ้าน หลังจากทีนัตตุโกตโตเดตเตียได้รับพระราชทานที่ดินจากกษัตริย์ปาดมทยะแล้ว ชุมชนเดตเตียเริ่มต้นตั้งอยู่ใกล้กับเทวาลัยอิลยถันคุทิ (Ilayathangudi Temple) และแบ่งเป็น 4 หมู่บ้าน แม้ไม่มีช่วงเวลาระบุแน่นอนว่าหมู่บ้านเดตเตียเริ่มสร้างเมื่อไร แต่ประวัติของเทวาลัยอิลยถันคุทิ (Ilayathangudi Temple) บันทึกว่า เทวาลัยสร้างประมาณ ค.ศ. 707 ชุมชนเดตเตียอพยพเข้ามาทีหลัง ต่อมาหมู่บ้านเดตเตียขยายเป็น 9 หมู่บ้าน แต่ละหมู่บ้านมีเทวาลัยประจำหมู่บ้าน ด้วยนัตตุโกตโตเดตเตียนับถือศาสนาฮินดูไศวินิกาย ทำให้มีเทวาลัยฮินดู 9 แห่งของ 9 หมู่บ้าน เป็นที่รู้จักในนามเทวาลัยครอบครัว (family temples) หรือต่อมารู้จักในนามเทวาลัยประจำตระกูล (clan temples) ที่เป็นสัญลักษณ์หน่วยย่อยของชุมชนเดตเตีย เพราะเดตเตียทุกคนเป็นสมาชิกของเทวาลัยใดเทวาลัยหนึ่งในจำนวน 9 แห่ง และมีประเพณีห้ามมิให้หญิงชายใดที่เป็นสมาชิกของเทวาลัยเดียวกันสมรสกัน¹⁴

ด้วยนัตตุโกตโตเดตเตียได้ชื่อว่าเป็นชาวนครหรือคนเมือง จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ผังของหมู่บ้านเดตเตียเป็นตารางรูปสี่เหลี่ยมมากกว่าที่จะพัฒนา

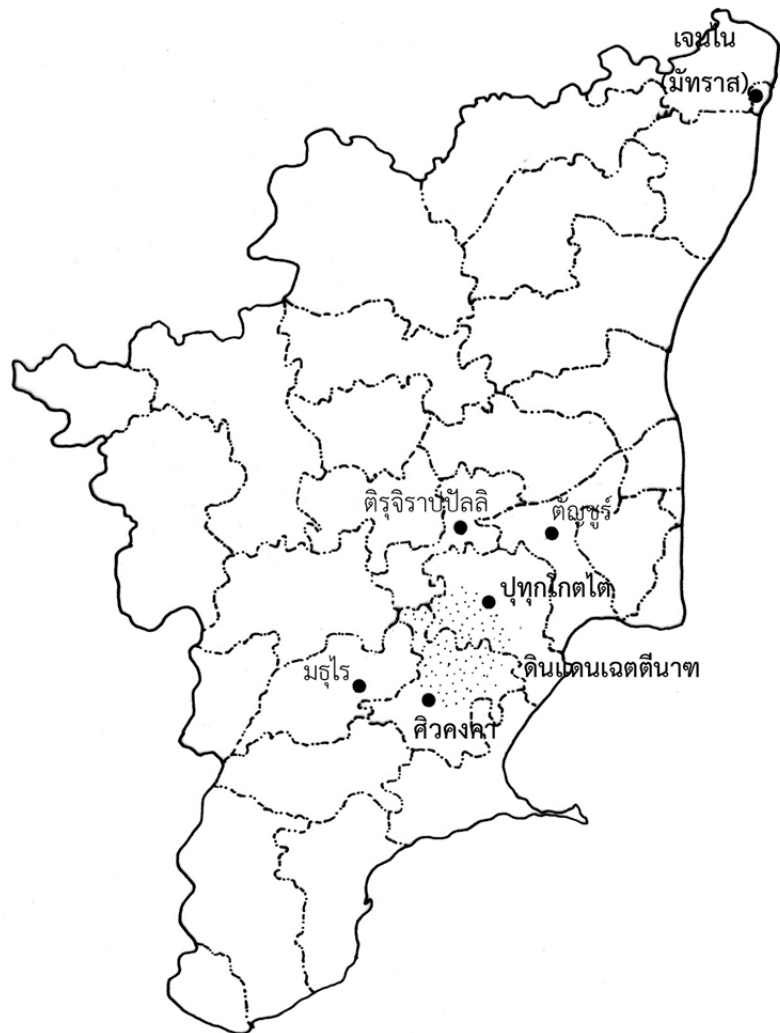
เป็นผังแบบธรรมชาติ โดยหมู่บ้านมีการวางผังเป็นอย่างดี ประกอบด้วย ตลาด เทวาลัย และสระกักเก็บน้ำเพื่อการอุปโภคและบริโภค การศึกษา หมู่บ้านและสถาปัตยกรรมเจตเตียนี่เลือกที่จะศึกษาหมู่บ้านกานาทุกาถาน (Kanadukathan) เนื่องจากเป็นหมู่บ้านมรดกวัฒนธรรมของรัฐบาลอินเดีย และเป็นหมู่บ้านที่สำคัญหนึ่งของเจตเตียนในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 อันเป็นที่ตั้งของคฤหาสน์เจตเตียนผู้มั่งคั่งที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นราชาคนแรกของเจตเตียนาจากรัฐบาลอังกฤษ ทำให้หมู่บ้านกานาทุกาถานมีความพิเศษ ประกอบด้วย สถานีรถไฟ บ้านพักรับรองพิเศษของราชา และลานบิน เครื่องบินส่วนตัวของเจตเตียนผู้มั่งคั่งในหมู่บ้าน

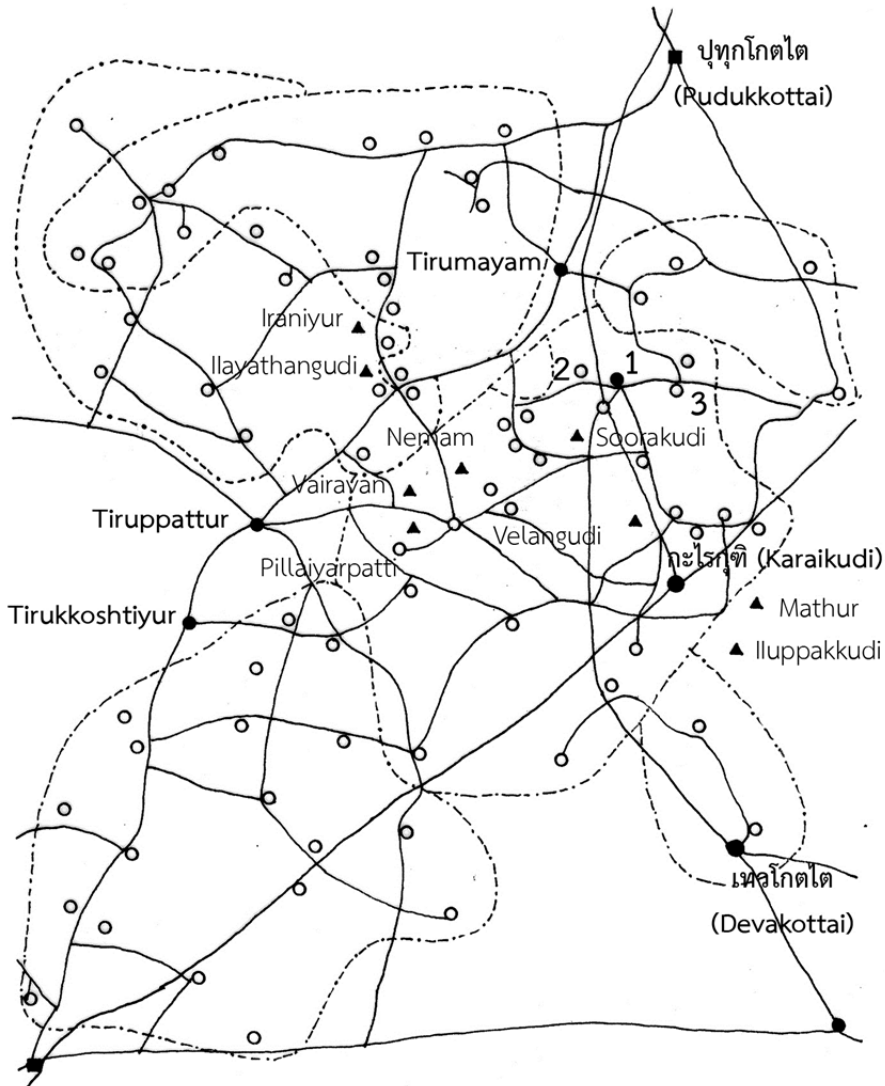
บน : แสดงที่ตั้งรัฐหิมาจันาฑู ตอนใต้ของอินเดีย

- 1 รัฐกรณาฏกะ
- 2 รัฐอานธระประเทศ
- 3 รัฐหิมาจันาฑู
- 4 รัฐเกรละ
- 5 ประเทศศรีลังกา

ขวา : แสดงเมืองสำคัญในรัฐหิมาจันาฑู

- หมู่บ้านเจตเตีย
- ▲ เทวาลัยประจำตระกูล
 - 1 กานาทูกาถาน (Kanadukathan)
 - 2 เนมันถานปัตติ (Nemanthanpatti)
 - 3 โกลมันคัลัม (Kothamangalam)

เขตตินาจา หรือ ประเทศเจตเตีย

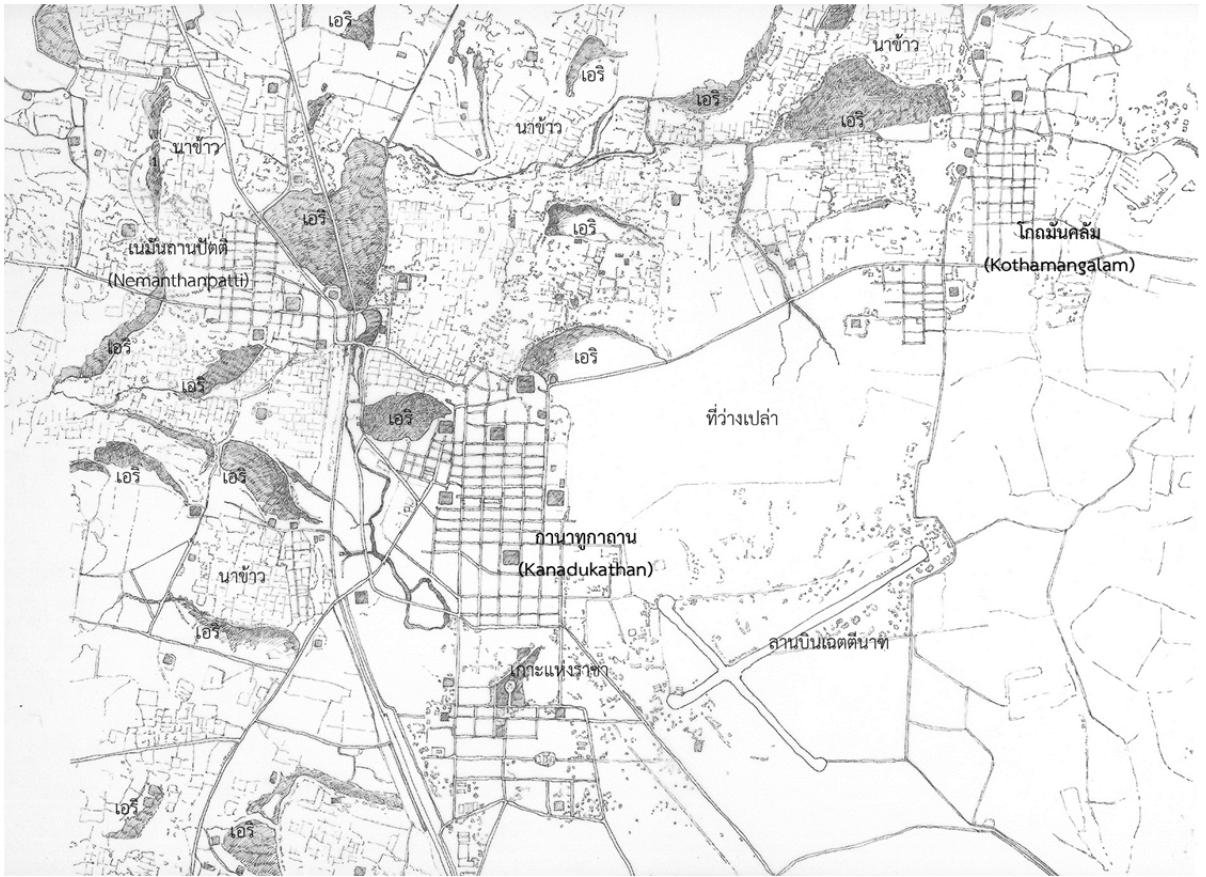
ที่มา : วาดจาก S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage* (Chennai : Lokavani Southern Printers Pvt. Ltd., 2006), xi.

กานาทุกาถาน (Kanadukathan)

หมู่บ้านกานาทุกาถานตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองกะไรกูทิจิ ซึ่งตั้งอยู่ในเขตการปกครอง ปัททินารูร์ วัตตะไก (Pathinarur Vattakai Division) เขตตินาทุแบ่งออกเป็น 7 เขตการปกครอง¹⁵ จำนวนประชากรของชาวเขตเดียวที่หมู่บ้านกานาทุกาถานในช่วงทศวรรษ 1990 มีประมาณ 1,550 คน คิดเป็นประมาณหนึ่งในสิบของประชากรเมืองกะไรกูทิจิที่มีจำนวน 10,500 คน โดยทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ และทิศใต้ของหมู่บ้านเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านเนมันถานปัตติ (Nemanthanpatti) หมู่บ้านโกถมันคัลัม (Kothamangalam) และหมู่บ้านปัลลธูร์ (Palathur) ที่มีประชากรในช่วงทศวรรษที่ 1990 จำนวน 850, 1,100 และ 3,550 คน ตามลำดับ¹⁶ ปัจจุบันแต่ละหมู่บ้านมีจำนวนประชากรเขตเดียวราว 25%

หมู่บ้านกานาทุกาถานก่อตั้งในราวคริสต์ศตวรรษที่ 19 บริเวณทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของหมู่บ้านในปัจจุบัน ซึ่งหมู่บ้านได้ขยายพื้นที่ลงมาทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ และกลายเป็นพื้นที่ส่วนกลางของหมู่บ้านอันเป็นที่ตั้งของคฤหาสน์แห่งราชาในช่วงต้นของคริสต์ศตวรรษที่ 20 และหมู่บ้านมีการขยายตัวอีกครั้งในช่วง ค.ศ. 1920-1940¹⁷ หมู่บ้านขยายตัวช่วงที่ 3 ราว ค.ศ. 1940-1950 ซึ่งรวมคฤหาสน์ที่สร้างแบบอาร์ตเดคโคฝรั่งเศส ระหว่าง ค.ศ. 1870-1930 ชาวนัตตุโกตไตเขตเดียวมีความมั่งคั่งมากที่สุด เพราะธุรกิจการธนาคารที่ศรีลังกาและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประสบความสำเร็จและเจริญรุ่งเรือง หมู่บ้านกานาทุกาถานและหมู่บ้านอื่นๆ ของเขตเดียวตั้งอยู่ในเขตพื้นที่กึ่งแห้งแล้งทำให้มีความจำเป็นต้องมีการจัดการน้ำเพื่อการเพาะปลูก แม้ว่าชาวเขตเดียวเป็นพ่อค้า แต่ละครอบครัวต้องมีพื้นที่ดินการเกษตรเพื่อการปลูกข้าว ซึ่งแยกจากพื้นที่อยู่อาศัย¹⁸ หมู่บ้านกานาทุกาถานมีสระน้ำเพื่อการชลประทานเรียกว่า “เอริ (eri)” หรือ “เอรี (ery)” 2 แห่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือของหมู่บ้าน และสระน้ำเพื่อการอุปโภคและบริโภค 7 แห่ง มีชื่อเรียกในภาษาทมิฬว่า “ออรานิ (oorani)” กระจายในทิศทั้งสี่ของหมู่บ้าน สระกักเก็บน้ำของหมู่บ้านกานาทุกาถานสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ สระน้ำเพื่อการบริโภค สระน้ำเพื่อการอุปโภคใช้ในการชำระร่างกายและซักล้าง และสระน้ำเพื่อการเกษตรกรรม¹⁹ โดยสระน้ำประเภทออรานิที่ใช้เพื่อการบริโภคมีอยู่แห่งเดียว ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับคฤหาสน์ของราชาและมีรั้วล้อมรอบ

ทุกหมู่บ้านในแคว้นทมิฬนาฑูส่วนใหญ่ประกอบด้วยแหล่งกักเก็บน้ำ 3 ประเภทข้างต้น โดยสระประเภทเอรีใช้เพื่อการชลประทาน การปศุสัตว์ และสระประเภทออรานิเพื่อการบริโภค สระน้ำประเภทเอรีและออรานิเป็นสระกักเก็บน้ำที่พบทั่วไปในอินเดียใต้ ซึ่งแต่ละชนเผ่าในแคว้นทมิฬนาฑูมีสระน้ำที่มีลักษณะคล้ายกัน โดยเกือบ 1 ใน 3 ของพื้นที่ชลประทานในแคว้นทมิฬนาฑูใช้สระกักเก็บน้ำเอรี ผู้คนในอินเดียใต้รู้วิธีการสร้างสระเอรีตั้งแต่

ผังหมู่บ้านกานาฑูกถาน (Kanadukathan) และพื้นที่โดยรอบ

ที่มา : วาดจากแผนที่ Google map, Wikimedia และการสำรวจภาคสนาม เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2555

สมัยโบราณ สระเอริบางแห่งสืบได้ถึงสมัยปัลลวะ (คริสต์ศตวรรษที่ 6-10) สระเอริมีความแตกต่างจากสระออรานิหลายประการ อาทิ เอริส่วนใหญ่มักมีฝังเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวหรือรูปอึสระอย่างธรรมชาติ ขณะที่ออรานิมิฝังเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส สระเอริเชื่อมต่อกันด้วยระบบคูคลอง ทำให้มีการส่งน้ำจากสระหนึ่งไปยังอีกสระหนึ่ง และแจกจ่ายน้ำไปยังพื้นที่ต่างๆ ขณะที่สระออรานิมิไม่มีระบบคูคลองเชื่อมต่อ จึงเป็นสระน้ำที่กักเก็บน้ำจากน้ำฝนที่ตกลงมาโดยตรง (แต่อย่างไรก็ตามสระออรานิบางแห่งมีช่องส่งน้ำที่รับน้ำมาจากคูน้ำใต้ดิน) สระเอริยังมีประโยชน์อื่นด้วย อาทิ ช่วยระบบการป้องกันน้ำท่วม ช่วยเติมน้ำในแหล่งน้ำบาดาลใกล้เคียง ช่วยป้องกันการพังทลายของดิน และช่วยกักเก็บน้ำทำให้เป็นการสูญเสียเปล่านั้นในช่วงฝนตกชุก ส่วนสระออรานิมิไม่ต้องมีการดูแลรักษามากและไม่มีค่าใช้จ่ายในการจัดการ สระเอริโดยปกติจะมีผู้ดูแลและจัดการเรียกว่า *เนยกัตติ (neerkatti)* ซึ่งมีหน้าที่ในการดูแล

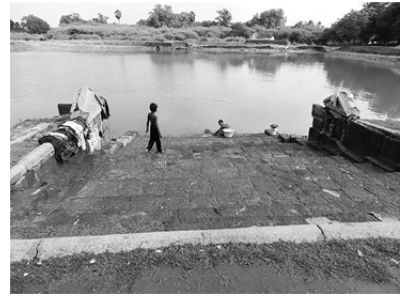
ผังหมู่บ้านกานาทุกาถน
(Kanadukathan)
ที่มา : วาดจากแผนที่
Google map, Wikimedia
และการสำรวจภาคสนาม
เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2558

1 คฤหาสน์ราชา	7 สนามเด็กเล่น M.Ct.M.
2 คฤหาสน์ S.A.RM. Ramasami
Chettiar (Chettinad Mansion)	8 เทวาลัยพระแม่กาลี
3 คฤหาสน์ V.Vr.N.M.	9 ตลาด
4 คฤหาสน์แฝด	10 สุสานชาวคริสต์
5 โรงเรียนประถม M.Ct.M.	11 ที่เฝ้าศพเจตเดีย
6 โรงเรียนมัธยม M.Ct.M.C.C.	12 เทวาลัยพระพิฆเนศ
- o สระออราณี
o1 สระออราณีที่เป็นน้ำดื่ม

น.
↑

ซ้าย : สระออราณีเพื่อการ
บริโภค มีรั้วล้อมรอบติดกับ
เทวาลัยพระพิฆเนศ

ขวา : สระออราณีเพื่อการ
อุปโภค เช่น ซักล้าง และ
อาบน้ำ

รักษาและปล่อยน้ำไปยังพื้นที่การเกษตรภายในหมู่บ้าน คล้ายผู้จัดการเหมือง
ฝายในภาคเหนือของไทย สระเอรีและออราณีมักจะมีศาลขนาดเล็กที่บางแห่ง
ตั้งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ เช่น ต้นไทร²⁰ เป็นที่นำสังเกตุว่าสระออราณีมีผังรูปสี่เหลี่ยม
มีลักษณะคล้ายตระพัง และสระเอรีที่มีผังรูปแบบอิสระธรรมชาติคล้าย
สระรีดงค์หรืออ่างเก็บน้ำเพื่อการชลประทานของสุโขทัยที่ตั้งอยู่ภายนอกเมือง
ผังของหมู่บ้านกานาทุกาถานเป็นแบบตารางสี่เหลี่ยมที่คล้ายกับ
ผังหมู่บ้านเจตเตยอื่นในแคว้นทมิฬนาฑู โดยถนนหลักของหมู่บ้านอยู่ในแกน
เหนือ-ใต้ มีท่อระบายน้ำอยู่สองข้างของถนนที่รับน้ำทิ้งและน้ำจากลานโล่ง
ของบ้านแต่ละหลังแล้วปล่อยลงคูคลองส่งไปยังสระเอรีใช้เพื่อการเกษตรกรรม
ต่อไป คฤหาสน์หรือบ้านของเจตเตยตั้งเป็นกลุ่มรวมกัน และแยกจากนาข้าว
และพื้นที่บริการอื่นๆ ของหมู่บ้าน บริเวณกึ่งกลางของหมู่บ้านปัจจุบันเป็น
ที่ตั้งของคฤหาสน์ของราชาคนแรกของเจตเตยผู้มีความมั่งคั่งมากคนหนึ่งของ
หมู่บ้าน คือ ดร. อันนามาลัย เจตเตย (Dr. Annamalai Chettiar) หรือ ราชา
เซอร์ สัตปปะ รามณณะ มุตเตย อันนามาลัย เจตเตย (Raja Sir Satappa
Ramanatha Muttaiya Annamalai Chettiar) ชื่อย่อว่า เอส อาร์เอ็ม เอ็ม
อันนามาลัย เจตเตย (S.R.M.M. Annamalai Chettiar, 1881-1948) ราชา
คนแรกแห่งประเทศเจตเตย ดร. อันนามาลัยเป็นผู้อำนวยการธนาคารอินเดีย
(the Indian Bank) ซึ่งรามาสวามี เจตเตย (Ramaswami Chettiar) ผู้เป็น
พี่ชายเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้ง ดร. อันนามาลัยได้รับแต่งตั้งเป็นราชาแห่งประเทศ
เจตเตยใน ค.ศ. 1929 จากรัฐบาลอังกฤษ เพราะมีบทบาทสำคัญทางการเมือง
ภายใต้การปกครองของรัฐบาลอังกฤษ อีกทั้งยังสนับสนุนปัจจัยในการก่อตั้ง
มหาวิทยาลัยอันนามาลัยที่จัทัมพรัม (Chidambaram) แต่ดร. อันนามาลัย
ไม่ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ปกครองประเทศเจตเตย หรือหมู่บ้านกานาทุ-
กาถานที่ตั้งขึ้นใหม่²¹ คฤหาสน์ของดร. อันนามาลัยเป็นเรือนแฝดของ
ดร. อันนามาลัยและพี่ชายหรือน้องชายที่หันหน้าไปทางทิศตะวันตก และ
ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับสระออราณีที่ใช้เพื่อการบริโภคของคนทั้งหมู่บ้าน

ซ้าย : คฤหาสน์ราชาแห่ง
ประเทศเฉตเตีย ด้านหน้า
ขวา : คฤหาสน์ราชาแห่ง
ประเทศเฉตเตีย ด้านข้าง

องค์ประกอบของหมู่บ้านกานาทุกาถานที่แยกออกจากกลุ่มของที่อยู่อาศัย กระจายอยู่ตามทิศทั้งสี่ มีดังนี้ (ดูผังหมู่บ้านกานาทุกาถาน)

พื้นที่ทิศเหนือเป็นที่ตั้งของสระเอริหรืออ่างเก็บน้ำเพื่อการชลประทาน รวมทั้งนาข้าว สระเอริของบ้านกานาทุกาถานยังมีระบบคูคลองที่เชื่อมต่อกับสระเอริของหมู่บ้านอื่นทางตอนเหนือ พื้นที่ทางตอนเหนือของหมู่บ้านยังเป็นที่ตั้งของเทวาลัยพระศิวะโศวนถรณยาจี อัมมล เปรียยา (Sowtharanayagi Ammal Periya Temple) และวัดพระอัยยนาร์ ผู้คุ้มครองหมู่บ้าน อันเป็นวัดที่เป็นที่สักการะร่วมกันของชาวบ้านกานาทุกาถานและเนมันถานปัตติ (Nemanthanpatti)

พื้นที่ทิศตะวันออกเป็นพื้นที่ว่างเปล่า และทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เป็นลานบินเครื่องบินส่วนตัวของผู้มั่งคั่งในหมู่บ้าน ซึ่งมีเฉตเตีย 4 คนในหมู่บ้านได้ใบขับขีเครื่องบินในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 และมีเครื่องบินส่วนตัว ชายเฉตเตียทั้ง 4 คน และสมาชิกในหมู่บ้านจำนวนหนึ่งจึงจัดตั้งคลับการบินของหมู่บ้านกานาทุกาถาน (Kanadukathan Flying Club) โดยมีราชาแห่งประเทศเฉตเตียเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุน²²

พื้นที่ทิศตะวันตกเป็นตลาด ที่เฝ้าศพเฉตเตีย สุสานศาสนาคริสต์ และเทวาลัยขนาดเล็กอุทิศแด่พระแม่กาลี

พื้นที่ทิศใต้เป็นพื้นที่ขยายตัวของหมู่บ้านในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 ประกอบด้วย โรงเรียน สนามเด็กเล่น สถานีรถไฟ และวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ โรงเรียนประถมเอ็ม ซีที เอ็ม (M.Ct.M. Elementary School) โรงเรียนมัธยมเอ็ม ซีที เอ็ม ซี ซี (M.Ct.M.C.C. High School) โรงพยาบาลกานาทุกาถาน เกาะของราชา (Raja's Island) วิทยาลัยอันนามาลัยโพลิเทคนิคที่ก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1956 (Annamalai Polytechnic) และโรงปั่นฝ้ายชรินจัม-มัย ซึ่งรวมเป็นกลุ่มบริษัทใน ค.ศ. 1980 นอกจากนี้พื้นที่ทางทิศใต้ของหมู่บ้านปัจจุบันยังเป็นที่ตั้งของโรงพยาบาลเอกชนเฉตตินาด (Chettinad Hospital) ด้วยนัตตุโกดไตเฉตเตียมีชื่อเสียงในการบริจาคปัจจัยเพื่อสร้างสถานที่สาธารณประโยชน์ เช่น สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล รวมทั้งศาสนสถาน โรงเรียนมัธยมเอ็ม ซีที เอ็ม ซี ซี (M.Ct.M.C.C. High School) คง

สร้างโดย จิทัมพรัมเฉตเตย (Chidambaram Chettiar) หรือครอบครัว เพราะคำว่า “เอ็ม ซีที เอ็ม ซี ซี” เป็นชื่อย่อของ มุตเตย จิทัมพรัม เฉตเตย มูถิอาร์ จิทัมพรัม เฉตเตย (Muttaiya Chidambaram Chettiar Muthiah Chidambaram Chettiar) หรือชื่ออย่างสั้นว่า จิทัมพรัมเฉตเตย (Chidambaram Chettiar) โดยชื่อขึ้นต้น “เอ็ม ซีที เอ็ม” (M.Ct.M.) มาจากนามของบิดา มุตเตย จิทัมพรัม เฉตเตย มูถิอาร์ (Muttaiya Chidambaram Chettiar Muthiah) หรือ เอ็ม ซีที มูถิอาร์ เฉตเตย (M. Ct. Muthiah Chettiar) ที่มีอายุในช่วง ค.ศ. 1887-1929

จิทัมพรัมเฉตเตย (Chidambaram Chettiar) หรือ เอ็ม ซีที เอ็ม จิทัมพรัม เฉตเตย (M.Ct.M. Chidambaram Chettiar) มีอายุระหว่าง ค.ศ. 1908-1954 เป็นผู้ก่อตั้งธนาคารอินเดียแห่งโพ้นทะเล (the Indian Oversea Bank) และเป็นหลานของ ดร. อันนามาลัยเฉตเตย ราชาคนแรก แห่งประเทศเฉตเตย ผู้ที่ตนเองหรือครอบครัวยังเป็นผู้ก่อตั้งวิทยาลัยอันนามาลัยโพลีเทคนิค²³

จนถึงค.ศ. 1940 กานาทูกาถานเป็นหมู่บ้านที่มีผังเป็นระบบตารางสี่เหลี่ยม แล้วมีการขยายหมู่บ้านจนในที่สุดทำให้คฤหาสน์ของราชาผู้มีความมั่งคั่งที่สุดคนหนึ่งของหมู่บ้านตั้งอยู่กึ่งกลางของหมู่บ้านซึ่งสามารถเชื่อมต่อกับลานบินทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งเกาะของราชา โรงพยาบาลกานาทูกาถาน สถานีรถไฟเฉตตินาช และเทวาลัยพระศิวะทางตอนใต้²⁴ ซึ่งสถานที่เหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับราชาแห่งเฉตตินาช

เทวาลัยหรือวัดถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของหมู่บ้านในแคว้นทมิฬนาฑู ทุกหมู่บ้านเฉตเตยมีวัดอย่างน้อยหนึ่งวัด บางหมู่บ้านมีมากกว่าหนึ่งวัด โดยเป็นวัดที่อุทิศแด่พระศิวะหนึ่งวัด วัดสำหรับพระแม่เจ้าในศาสนาฮินดู และอีกหนึ่งวัดสำหรับเทพเจ้าผู้พิทักษ์หมู่บ้าน²⁵ กานาทูกาถานมีวัดพระศิวะอยู่ 2 แห่งตั้งอยู่บริเวณชายขอบหมู่บ้าน คือ วัดโสวณถรณยาตี อัมมลเปริยา (Sowntharanayagi Ammal Periya Temple) อยู่ทางตอนเหนือ และวัดเฉตตินาช (Chettinad Temple) ทางตอนใต้ วัดโสวณถรณยาตีตั้งอยู่บนพื้นที่ของหมู่บ้านเนมันถนปัตตี (Nemanthanpatti) ประชาชนของ 2 หมู่บ้านจึงใช้วัดทางตอนเหนือร่วมกัน ส่วนวัดทางตอนใต้สร้างที่หลังในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 เพราะตั้งอยู่ท่ามกลางสถาปัตยกรรมสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 20 เช่น เกาะของราชา (Raja's Island) สถานีรถไฟเฉตตินาช วิทยาลัยอันนามาลัยโพลีเทคนิค (Annamalai Polytechnic) และโรงปั่นฝ้ายศรีนัจมัย (Nachammai Cotton Mills) วัดโสวณถรณยาตีคงมีลักษณะทั่วไปคล้ายวัดประจำตระกูลของเฉตเตย แต่ได้รับอิทธิพลสถาปัตยกรรมสมัยวิชัยนกร (คริสต์ศตวรรษที่ 14-16) รวมทั้งสมัยนายกะ (คริสต์ศตวรรษที่ 16-17) และได้รับการซ่อมใหญ่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19-20 วัดหรือเทวาลัยของเฉตเตยโดยมากมีกำแพงล้อมรอบ มีโคปุระที่ตกแต่งด้วยรูปปูนปั้น อาคาร

ครรภคฤหะและมณฑปล้อมรอบด้วยทางเดินมีหลังคาคลุมอย่างระเบียงคดที่เชื่อมต่อกับส่วนอื่นภายในเทวาลัย แม้เทวาลัยเฉตเตียจะมีระเบียงคดล้อมรอบอาคารภายในอย่างเทวาลัยสมัยปัลลวะและโจหะ แต่เทวาลัยสมัยนายกะและของเฉตเตียนี้ไม่มีลานเปิดโล่งกลาง แสงสว่างภายในเทวาลัยมาจากช่องแสงบนกำแพงของระเบียงคด เสาของระเบียงคดประดับด้วยรูปสลักประติมากรรม ด้านนอกของเทวาลัยยังมีสระน้ำที่เรียกว่า *กุลัม* (kulam) ที่สร้างด้วยปูนหรือศิลาแลง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ทางหน้าวัด *กุลัม* เป็นสระที่นักบวชและผู้แสวงบุญใช้ในการชำระร่างกายก่อนและหลังการสวดหรือทำพิธีกรรม

ซ้าย : เทวาลัยโสวณถรนายาคี อัมมล เปรียยา (Sowntharanayagi Ammal Periya Temple)
ขวา : ทางเดินคล้ายระเบียงคดภายในเทวาลัยโสวณถรนายาคี อัมมล เปรียยา
บน : สระ*กุลัม* หน้าเทวาลัย

ถัดจากเทวาลัยโสวณถรนายาคีเป็นวัดพระอัยยนาร์ (Ayyanar temple) ที่มีสระน้ำ*กุลัม*ของตนเอง และตั้งอยู่ใกล้กับสระน้ำ*เอริ*ที่ใช้เพื่อการชลประทานของหมู่บ้านรวมทั้งใกล้กับต้นไม้ใหญ่และศาล พระอัยยนาร์เป็นเทพเจ้าประจำหมู่บ้านในศาสนาฮินดูที่เป็นที่นิยมสักการะในแคว้นทมิฬนาฑู พระอัยยนาร์มักทำเป็นรูปของนักรบที่มีมือถือดาบยื่นข้างม้าสีขาวหรือนั่งบนม้าสีขาว พระอัยยนาร์เป็นเทพเจ้าผู้พิทักษ์หมู่บ้าน บ่อยครั้งปรากฏเพียงม้าขาวเป็นสัญลักษณ์แทนพระอัยยนาร์ พระอัยยนาร์มักเคียงข้างด้วยพระการูปุ-สามมี (Karuppusami หรือ Karuppusamy) เทพเจ้าประจำหมู่บ้านอีกองค์หนึ่งที่มีหน้าตุ่ม มีหนวด และผิวคล้ำ พระการูปุสามมีมักจะทำมือถืออาวุธเพื่อต่อสู้กับปีศาจและวิญญาณร้ายไม่ให้เข้ามาในหมู่บ้าน วัฒนธรรมการนับถือพระอัยยนาร์สืบไปได้ไปไกลถึงสมัยตราวิเดียน เกี่ยวข้องกับการนับถือบรรพบุรุษ ธรรมชาติและความอุดมสมบูรณ์ วัดพระอัยยนาร์ที่กานาทุกาถานคงสร้างขึ้นใหม่แทนของเดิม มีขนาดเล็กกว่าเทวาลัยพระศิวะโสวณถรนายาคี ไม่มีโคปุระ แต่ประตูด้านหน้ามีประติมากรรมของทวารบาลขนาดสองข้าง รวมทั้งมีภาพปูนปั้นของคชลักษณ์อยู่เหนือประตู ด้านหน้าประตูยังมีประติมากรรมม้าขาวของพระอัยยนาร์และนักรบยืนสองตน และประติมากรรมม้าบูชาจำนวนหนึ่ง ชาวบ้านนิยมถวายพระอัยยนาร์ด้วยประติมากรรมรูปม้าทำด้วยดินเผาเพื่อขอให้หายจากการป่วยไข้ มีสุขภาพแข็งแรง มีความมั่งคั่ง ตลอดจนผลผลิตเจริญงอกงาม โดยเชื่อว่าอำนาจของพระอัยยนาร์จะเข้าไปสิงสถิตในม้าบูชา

บน : ประตูด้านหน้าวัดพระอัยยনার (Ayyanar Temple) มีรูปปูนปั้นของคชลักษณ์มีอยู่เหนือประตูและสองข้างของประตูเป็นประติมากรรมทวารบาล

ซ้าย : ด้านหน้าวัดพระอัยยনার มีประติมากรรมรูปม้าสีขาวอยู่หน้าวัด

ขวา : สระกุหลิม ของวัดพระอัยยনার

แล้วเปลี่ยนให้มามีชีวิตในโลกของจิตวิญญาณเพื่อต่อสู้กับอำนาจร้าย²⁶ ภายในวัดพระอัยยนารยังมีการบูชาพระเจ้าและพระแม่เจ้าอีกหลายองค์ การบูชาด้วยสัตว์ในช่วงเทศกาลยังถือปฏิบัติที่วัดพระอัยยนาร

นอกจากนั้นกานาทุกาถานยังมีเทวาลัยพระพิฆเนศที่สร้างใหม่ตั้งอยู่ใกล้กับสระน้ำเพื่อการบริโภค โดยเทวาลัยหันหน้าไปทางทิศตะวันออกและตรงกันข้ามกับคฤหาสน์ของราชา

สถาปัตยกรรมคฤหาสน์

สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของเจตเตยมีลักษณะคล้ายกับที่อยู่อาศัยของคนในแคว้นทมิฬนาฑูหลายประการ คือประกอบด้วยระเบียง หน้าประตูทางเข้ามีพื้นยกสำหรับนั่งสองข้างเพื่อเป็นพื้นที่รับรองแขก และมีลานเปิดโล่งตรงกลางภายในเรือนล้อมรอบด้วยทางเดินและห้องจำนวนหนึ่ง เรือนบางหลังมีห้องบูชา ส่วนด้านหลังอาจเป็นลานเปิดโล่งหรือลานหลังบ้านที่ใช้เป็นพื้นที่ห้องครัวหรือห้องเก็บของ สถาปัตยกรรมที่อยู่อาศัยของเจตเตยยังมีลักษณะเฉพาะตัวด้วยการแยกพื้นที่ของชายและหญิง วัสดุที่ใช้ในการสร้างที่อยู่อาศัยมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย เช่น เรือนแบบประเพณีของเจตเตยอายุ 250 ปี สร้างด้วยดินโคลนและปูนขาว หรือหินที่พบในท้องถิ่น รวมทั้งไม้และหลังคามุงด้วยกระเบื้องดินเผา²⁷ พอช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19-20 เจตเตยหันมาสร้างที่อยู่อาศัยด้วยอิฐ แบบกำแพงรับน้ำหนัก รวมทั้งใช้ไม้สักและไม้ชาติน (satinwood) ที่นำเข้ามาจากประเทศพม่าและศรีลังกา ตามลำดับ โดยใช้ไม้สักในส่วนที่เป็นเสากลางและส่วนตกแต่ง เช่น ประตู ซุ้มประตู โครงสร้างหลังคาที่มีการแกะสลัก ฝ้าเพดาน และเครื่องเรือน พอช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ที่มีเทคโนโลยีสมัยใหม่และความนิยมในระเบียงมัทราส (Madras terrace) หรือหลังคาแบน (flat roof) ทำให้กลายเป็นองค์ประกอบของบ้านเจตเตยที่สร้างในสมัยนี้ ระเบียงมัทราสเป็นเทคโนโลยีในการทำพื้นหลังคาด้วยการยัดอิฐอัดแน่นระหว่างคาน และปิดด้วยปูนสอโลมมอร์ตาร์ (lime mortar)²⁸ นอกจากนั้นเจตเตยยังเป็นที่รู้จักในเรื่องของปูนฉาบที่เรียกว่าปูนฉาบเจตเตย (Chettinad plaster) หรือปูนฉาบผิวมันวาวเจตเตย

(Chettinad mirror plaster) หรือปูนฉาบมัทราส (Madras plaster) ซึ่งมี ส่วนผสมของเปลือกไข่ (eggshells) ไข่ขาว เปลือกหอยทะเล สมอ และปูน ขาว ซึ่งใช้เป็นวัสดุฉาบผิวสุดท้ายของผนังก่ออิฐ ทำให้ผิวของผนังนุ่ม แข็งแรง สว่าง และเย็น²⁹

พื้นที่ชั้นล่างของบ้านเจตเตียมักยกสูงจากพื้นดินเพื่อป้องกันน้ำท่วม บ้านวางในแนวทิศตะวันออก-ตะวันตก และตั้งอยู่ระหว่างสองถนน คือถนน ด้านหน้าและถนนด้านหลังบ้าน การวางประตูที่อยู่อาศัยในแนวเดียวกันจาก หน้าบ้านไปหลังบ้านทำให้ลมสามารถพัดผ่านได้สะดวก และยังง่ายต่อการให้ วิทยุญาณร้ายพ้นออกจากบ้าน³⁰ ด้านหน้าของบ้านอาจหันไปทางทิศตะวันออก หรือตะวันตกซึ่งสงวนไว้ให้กับบุรุษเพศ ส่วนด้านหลังสงวนไว้ให้กับสตรี บ้าน ขนาดเล็กมีลานโล่งกลางบ้านแค่ลานเดียว แต่หากเป็นบ้านขนาดใหญ่สร้าง ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19-20 ลานโล่งกลางบ้านมีมากกว่าหนึ่งลาน

บ้านหรือคฤหาสน์เจตเตียมักแบ่งพื้นที่เป็น 2 ส่วน คือพื้นที่ สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัว พื้นที่สาธารณะสงวนไว้ให้กับคนแปลกหน้า โดยเฉพาะบุรุษเพศหรือผู้ชายของครอบครัวที่ประกอบด้วยคนหลายรุ่นซึ่งทำ ธุรกิจการค้า และติดต่อกับคนภายนอกซึ่งก็เป็นผู้ชาย พื้นที่เขตสาธารณะ ของบ้านหมายถึงระเบียงด้านหน้า พื้นที่รับรองแขกที่ทำเป็นพื้นที่ยกสำหรับนั่ง เรียกว่า *ทินนัย* (tinnai) สูงจากพื้นประมาณ 60-80 เซนติเมตร อยู่สองข้าง ด้านหน้าของประตูทางเข้า *ทินนัย* มี 2 ประเภทคือ *ทินนัย* ด้านใน และ *ทินนัย* ด้านนอกที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่สาธารณะตามลำดับ คฤหาสน์บาง หลังอาจมีสำนักงานตั้งอยู่สองข้างของที่นั่ง *ทินนัย* ด้านนอก สำนักงานของ ครอบครัวเป็นที่ทำงานของเจ้าหน้าที่ธุรการและนักบัญชีซึ่งก็เป็นผู้ชาย

พื้นที่ส่วนตัวของครอบครัวมีขนาดใหญ่กว่าพื้นที่สาธารณะและ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือพื้นที่สำหรับผู้ชาย และพื้นที่สำหรับผู้หญิง ซึ่งเกี่ยวข้องกับ ทางเข้าที่แยกกันของชายและหญิง เรือนแบบประเพณีขนาดเล็กที่มีพื้นที่ใช้ สอยประมาณ 270 ตารางเมตร มีลานเปิดโล่งกลางหนึ่งลานที่ใช้ร่วมกันทั้ง ชายและหญิงของครอบครัว แต่พื้นที่หลังบ้านสงวนไว้สำหรับสตรีใช้เป็นพื้นที่ ปรุงอาหารและซักล้าง

การแยกพื้นที่คนภายนอกและภายใน รวมทั้งชายและหญิงอาจมา จากสาเหตุความเชื่อของคนในอินเดียใต้ที่ว่า เรือนที่อยู่อาศัยเป็นที่ว่างอัน ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นกรรมวิธีการก่อสร้างและพิธีกรรมต่างๆ ระหว่างการก่อสร้าง ต้องถือตามหลักศิลปศาสตร์ (Shilpa Sastras) โบราณ รวมทั้งเป็นหน้าที่ของ เจ้าของเรือนเมื่อย้ายเข้าไปอยู่ ต้องหมั่นฟื้นฟูให้ที่อยู่อาศัยใหม่และศักดิ์สิทธิ์ ทุกวันเพื่อได้รับการคุ้มครองและไม่ให้เกิดการป่วยไข้ ด้วยการทำความสะอาด จุดตะเกียงในตอนเช้าตรู่และย่ำค่ำ เขียนรูปมงคลที่เรียกว่า *โกลัมส์* (kolams) บนพื้น สวดมนต์ เดินเวียนรอบต้นกระเพราหรือตุลสิ (tulasi) ซึ่ง ถือว่าเป็นพืชศักดิ์สิทธิ์ รวมไปถึงการหมั่นทำให้บริเวณที่ว่างกลางบ้านสะอาด

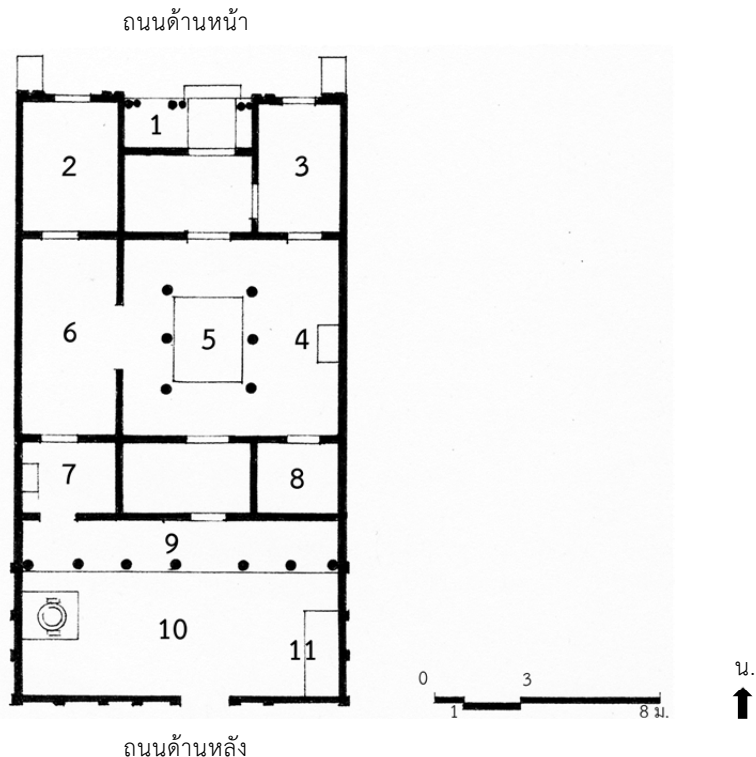
(ลานกลางบ้าน) ด้วยการกันไม่ให้คนภายนอกเข้า รวมทั้งสตรีที่มีระดู และสิ่งที่มีมลพิษอื่นๆ³¹ จากการศึกษาของแควิตพบว่า มีการแยกห้องพักของสตรีระหว่างที่มีระดูไปไว้ทางด้านหลังของคฤหาสน์บริเวณลานเปิดโล่งที่สงวนไว้สำหรับสตรี³² การแยกพื้นที่และลานเปิดโล่งระหว่างชายและหญิงยังสะท้อนลักษณะทางสังคมของอินเดียที่บุรุษเพศมีสถานภาพที่เหนือกว่าสตรีเพศ ความเชื่อเรื่องความไม่สะอาดของสตรีเพศระหว่างมีระดู และอาจเป็นการป้องกันการผิดประเวณี ด้วยผู้ชายเฉดเดียวโดยเฉพาะในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19-20 ไปทำการค้าโดยเฉพาะการออกเงินกู้และการธนาคารในต่างประเทศเป็นเวลาหลายปี³³ ทำให้สมาชิกครอบครัวขยายที่อาศัยอยู่ที่คฤหาสน์ในเฉดตินาขามีเฉพาะผู้สูงวัย สตรี เด็ก และคนรับใช้ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุประกอบหนึ่งที่ทำให้มีการแยกทางเข้าของผู้ชายที่ในคฤหาสน์มีหลายรุ่น เจ้าหน้าที่สำนักงาน นักบัญชี และคนมาติดต่อธุรกิจซึ่งล้วนเป็นชายให้เข้าประตูทางด้านหน้า ส่วนสตรีของครอบครัวที่มีหลายรุ่นเช่นกัน รวมทั้งแขกของสตรีเข้าทางประตูด้านหลัง และแยกส่วนนอนของผู้ชายและผู้หญิงในคฤหาสน์ออกจากกัน ยกเว้นคู่สมรสใหม่

คฤหาสน์เฉดเดียวบางหลังมีลานโล่งกลางบ้าน 2-3 ลาน ถ้าเป็นลานเปิดโล่ง 2 ลาน พื้นที่ลานเปิดโล่งด้านหน้าจะเป็นพื้นที่ของผู้ชาย และเป็นพื้นที่ประกอบพิธีกรรมของครอบครัว เช่น พิธีฝังศพ ส่วนลานเปิดโล่งด้านหลังเป็นพื้นที่ของผู้หญิง ห้องทานอาหาร ครุฑ และพื้นที่ซักล้าง

เรือนขนาดเล็กแบบประเพณี
เฉดเดียว

ที่มา : วาดจาก Robert
Dulau, *Maisons-palais
du Sud de l'Inde,
Palatial Houses in the
South of India.*

- 1 ที่นั่งพักคอย ถิ่นนัย
- 2 ห้องนอนคู่สมรสใหม่
- 3 ห้องเก็บอาหาร
- 4 หิ้งบูชา
- 5 ลานเปิดโล่ง
- 6 ห้องนอนแขก
- 7 ห้องเก็บของ
- 8 ห้องพักของสตรี
- 9 ระเบียง
- 10 ลานหลังบ้าน
- 11 คอกสัตว์

คฤหาสน์ที่มีลานเปิดโล่ง 3 ลาน อาทิ คฤหาสน์ของ วี วีอาร์ เอ็น เอ็ม (V. Vr. N. M. House) ที่กานาทุกาถาน สร้างใน ค.ศ. 1837 หรือระหว่าง ทศวรรษที่ 1860 หรือ 1870³⁴ คฤหาสน์ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ของกานาทุกาถาน ซึ่งเป็นกลุ่มคฤหาสน์ยุคแรกของการสร้างหมู่บ้าน ซึ่งมี ขนาดเล็กกว่าคฤหาสน์ที่ตั้งอยู่ทางทิศใต้และกลางหมู่บ้านที่สร้างในสมัยหลัง คฤหาสน์ วี วีอาร์ เอ็น เอ็ม หันหน้าไปทางทิศตะวันออก มีผนังคล้ายที่อยู่ อาศัยของเจตเตียทั่วไป คือพื้นที่สาธารณะประกอบด้วย ระเบียงด้านหน้า พื้นยกสำหรับนั่งกินนัยคู้ และสำนักงานของครอบครัว พื้นที่ส่วนตัวของ ครอบครัวมีลานเปิดโล่ง 3 ลาน ลานที่ 1 ที่ค่อนข้างกว้างด้านหน้าเป็นพื้นที่ของ ผู้ชายในครอบครัว ลานที่ 2 เป็นของผู้หญิง และลานที่ 3 เป็นส่วนครัวและ ซักล้าง ลานเปิดโล่งที่ 1 ประกอบด้วยพื้นยกกินนัยด้านใน เป็นพื้นที่นั่งของ ผู้ชายในครอบครัว มีความสูงจากพื้นน้อยกว่าความสูงของกินนัยด้านนอก หรือพื้นที่สาธารณะ รวมทั้งยังมีสำนักงานของครอบครัวขนาดสองข้างซ้าย และขวาของกินนัยด้านใน ล้อมรอบลานโล่งที่ 1 ด้านทิศเหนือและใต้แบ่งเป็น ห้องๆ ใช้เป็นห้องเก็บของของแต่ละครอบครัวและบางครั้งใช้เป็นการส่วนตัว³⁵ โดยปกติตามประเพณีเดิม เจตเตียอยู่กันแบบครอบครัวขยายที่ประกอบด้วย หลายครอบครัวเดียวที่เรียกว่า *ปูลลิ* (pulli) ตามสายบิดา หนึ่ง *ปูลลิ* ประกอบด้วย พ่อ แม่ และบุตร ดังนั้นผู้หญิงหรือภรรยาของแต่ละ *ปูลลิ* หรือแต่ละ ครอบครัวย่อยต้องการห้องเก็บของ เช่น สิ่งของที่เป็นเครื่องสินสอดที่เรียกว่า *โทเวอร์* (dower) ที่นอกเหนือจากเพชรนิลจินดาแล้วยังรวมของขวัญอื่นๆ จำนวนมาก อาทิ เครื่องเรือน เสื้อ ภาชนะต่างๆ ไม่ว่าจะทำจากเงิน ทอง เหลือง สแตนเลส เหล็ก เครื่องเคลือบ เซรามิก และไม้³⁶ โดยผู้ชายของบ้านมักจะ นอนรวมกันที่ระเบียงทางเดินรอบลานโล่งที่ 1 เพราะเย็นกว่าและห้องที่อยู่ โดยรอบมีขนาดเล็ก ห้องส่วนตัวต้องการเฉพาะสำหรับคู่สมรสใหม่ และอาจ อยู่ชั้นบนถ้าเป็นบ้าน 2 ชั้น³⁷

ลานโล่งที่ 2 และห้องโดยรอบสงวนไว้สำหรับกิจกรรมของสตรี ทั้งกิจกรรมในเวลากลางวันและไชนอนในเวลากลางคืน เพราะผู้ชายของ ครอบครัวมักจะจากบ้านเพื่อทำการค้าที่ต่างแดน บ้านหรือคฤหาสน์ที่อินเดีย ได้จึงเหลือเฉพาะภรรยา บุตร และคนรับใช้ กิจกรรมของผู้หญิงในเวลา กลางวัน ประกอบด้วย การทำงานฝีมือต่างๆ เช่น สานตะกร้า และรับรองแขก ข้าวสาร เมล็ดพืชอื่นๆ ที่ใช้เป็นอาหาร รวมทั้งพืชผักต่างๆ ได้รับการตากให้ แห้งและเก็บรักษาไว้ที่ลานโล่งที่ 2 ห้องรอบลานโล่งที่ 2 ใช้เป็นห้องเก็บ อาหารแห้ง

ลานโล่งที่ 3 เป็นพื้นที่ซักล้าง และรอบลานโล่งเป็นพื้นที่สำหรับปรุง อาหาร แต่ละครอบครัว *ปูลลิ* มีเตาไฟเพื่อใช้ในการปรุงอาหารของตนเอง นอกจากนี้ยังมีห้องเก็บพืชผักต่างๆ ฟืน และอาจเป็นห้องนอนของคนรับใช้ ชาย คอกสัตว์อาจตั้งอยู่ด้านข้างของบ้าน³⁸

บน : ลานเปิดโล่งที่ 1 ซึ่ง เป็นพื้นที่ของบุรุษ ภายใน คฤหาสน์ วี วีอาร์ เอ็น เอ็ม (V. Vr. N. M. House)

กลาง : ลานเปิดโล่งที่ 1 อัน เป็นพื้นที่ของสตรี

ล่าง : ลานเปิดโล่งที่ 3 และ พื้นที่โดยรอบเป็นส่วนซักล้าง ครัว ห้องเก็บของ และห้อง คนรับใช้

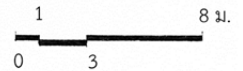
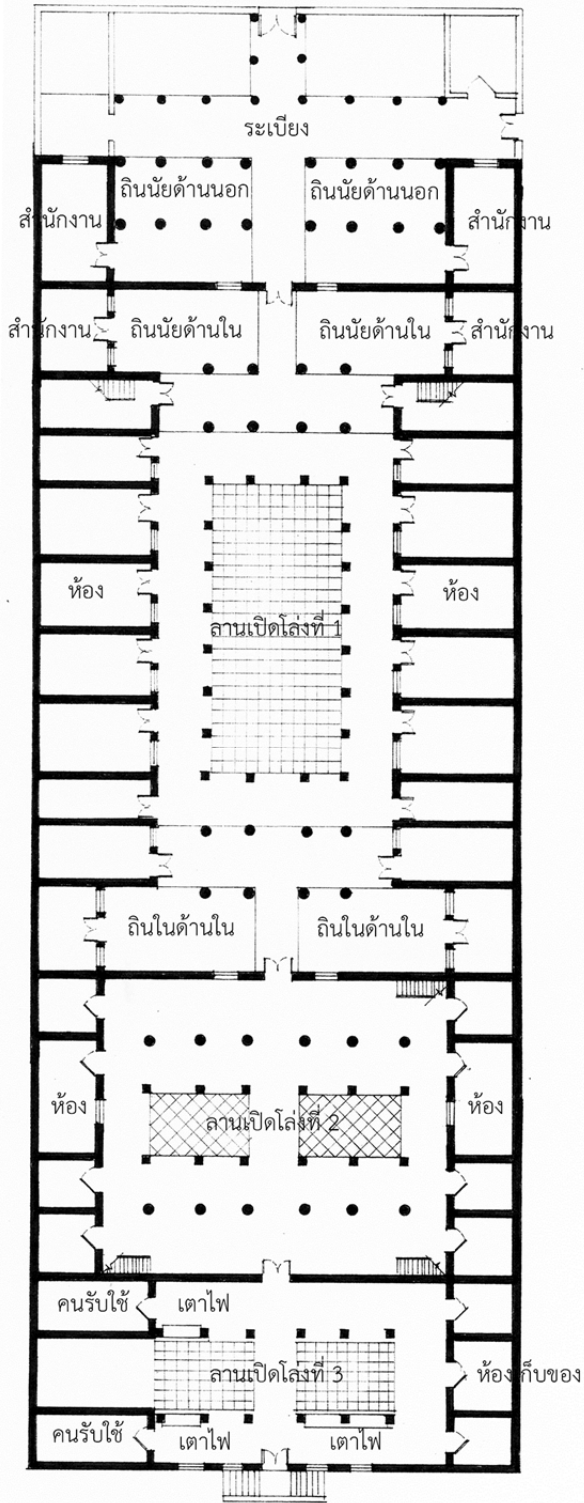

ถนนด้านหน้า

พื้นที่สาธารณะ

พื้นที่ส่วนตัว

ผังพื้นที่ชั้นล่าง คฤหาสน์
วี วีอาร์ เอ็น เอ็ม (V. Vr. N.
M. House) กานาทุกาถาน
(Kanadukathan)
ที่มา : วาดจากการรังวัด
เดือนตุลาคม พ.ศ. 2555

ถนนด้านหลัง

น. ←

ซ้าย : ระเบียงด้านหน้าและที่นั่ง *ถินนัย* ด้านนอกของคฤหาสน์ วี วีอาร์ เอ็น เอ็ม (V. Vr. N. M. House)

ขวา : ที่นั่ง *ถินนัย* ด้านในเสาไม้และไม้แกะสลักตกแต่งฝ้าเพดานเป็นไม้สักนำเข้ามาจากประเทศพม่า

คฤหาสน์ วี วีอาร์ เอ็น เอ็ม (V. Vr. N. M. House) มีอาคารด้านหน้าสูง 2 ชั้นที่มีหลังคาแบนที่เรียกว่าระเบียงมัทราส และประดับด้วยราวลูกกรงปูนสอแบบตะวันตก ทำให้คฤหาสน์มีลักษณะคล้ายพระราชวังในยุโรป นอกจากนี้ยังประดับด้วยรูปปูนปั้นของคชลักษณ์ที่ล้อมรอบด้วยรูปปูนปั้นเทวดามีปีกอย่างเทวดาฝรั่ง คชลักษณ์นี้เป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ รูปคชลักษณ์ยังปรากฏเป็นภาพแกะสลักที่กรอบประตูเหนือประตูทางเข้าด้านหน้า และเหนือประตูห้องที่ล้อมรอบลานเปิดโล่งของผู้ชาย

บน : รูปปูนปั้นคชลักษณ์ประดับที่ด้านบนของหลังคา

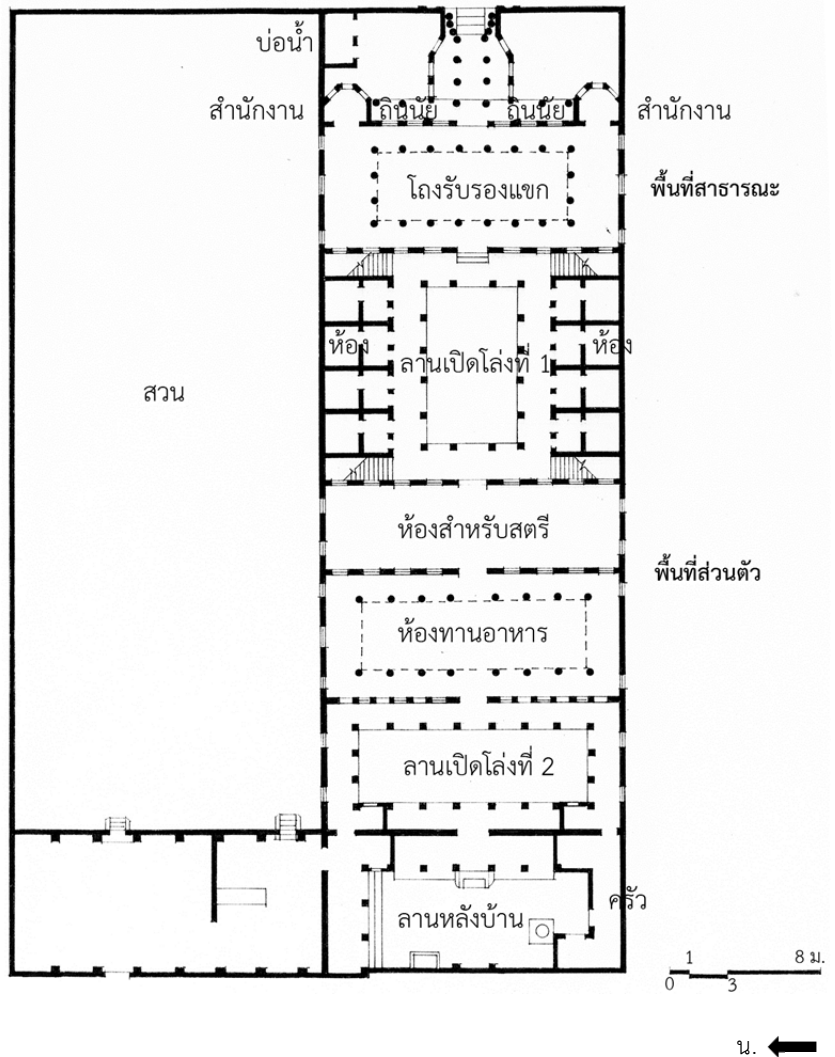
ขวา : รูปด้านหน้าของคฤหาสน์ วี วีอาร์ เอ็น เอ็ม ที่อาคารด้านหน้าทำเป็นหลังคาแบนประดับด้วยราวระเบียง

คฤหาสน์เจตเตียบางหลังไม่มีลานโล่งที่ 3 แต่ทำเป็นลานหลังบ้านเพื่อใช้สำหรับเป็นพื้นที่ปรุงอาหารและซักล้าง เช่น คฤหาสน์ของมูรูกกะปะ (Murukkapa's house) ที่หมู่บ้านปัลลัตร์ (Pallatur Village) ส่วนหลังบ้านยังมีบ่อน้ำ และทางเชื่อมสู่สวนทางตอนเหนือของบ้าน คฤหาสน์มูรูกกะปะยังเปลี่ยนพื้นที่ที่เป็นพื้นยก*ถินนัย*ด้านในเป็นส่วนรับรองแขกที่ภายในมีเสาเรียง

ผังพื้นที่ชั้นล่าง คฤหาสน์
มูรุกกปะ (Murukkapa's
House) ปัลลัตูร์ (Pallatur
Village)

ที่มา : วาดจาก Robert
Dulau, *Maisons-palais
du Sud de l'Inde,
Palatial Houses in the
South of India.*

เป็นแถวเพื่อรับพื้นที่ชั้นสอง ห้องสำหรับสตรีทำขนาดใหญ่และอยู่ถัดจากลานเปิดโล่งหลักของคฤหาสน์ ห้องอาหารตั้งอยู่ด้านหน้าของลานโล่งที่ 2 และเต็มไปด้วยผู้ร่วมงานเมื่อมีงานพิธีของครอบครัว³⁹

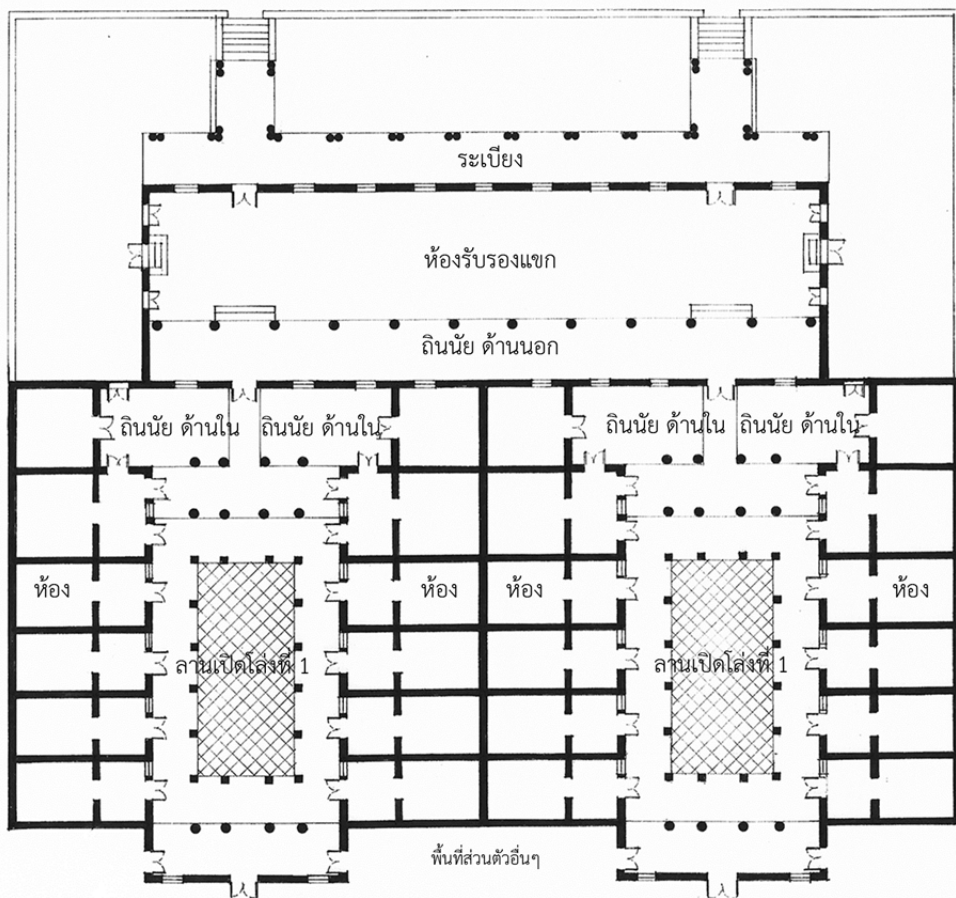
ส่วนรับรองแขกทำเป็นห้องโถง ที่คฤหาสน์แฝดที่กานาทุกาถาน ซึ่งเป็นคฤหาสน์แฝดของคู่พี่ชายและน้องชาย พื้นที่รับรองแขกนี้ประกอบด้วย *ถินน้อย* พื้นยกที่ใช้สำหรับนั่งทำยาวไปตามความกว้างของคฤหาสน์ และปราศจากฝ้าเพดาน มีหลังคาทรงปั้นหยาโครงสร้างไม้ มีการแกะสลักลวดลายที่ฉูดฉาด ลักษณะการตกแต่งของหลังคาโครงสร้างไม้นี้คล้ายกับโถงของเรือนรับรอง กาวิลูร์ ใกล้เมืองกะโรกูติ และมณฑลปีที่เทวาลัยมินากษี สุนทรเศศวร (Minakshi Sundareshwara Temple) ที่มธุไร (Madurai) สันนิษฐานว่าหลังคาไม้ชนิดนี้สร้างโดยช่างจากแคว้นเกรละ (Kerala) ทางทิศตะวันตกของ

ทมิฬนาฑู ถัดจากพื้นที่รับรองแขกเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่มีลานเปิดโล่ง โดยรอบลานเปิดโล่งทางทิศเหนือและใต้ทำเป็นห้องที่ภายในแบ่งเป็นห้องด้านหน้าและหลัง คล้ายการแบ่งห้องรอบลานเปิดโล่งที่ 1 ที่คฤหาสน์ เอส เอ อาร์เอ็ม รามาสามี ฉะเตย (S.A.R.M. Ramasami Chettiar) ที่กานาทุกาถาน

ซ้าย : ระเบียงด้านนอก
คฤหาสน์แฝด
ขวา : ภายในห้องรับรอง
แขกที่มีพื้นที่ยกอยู่หลังห้อง
ล่าง : ผังพื้นที่คฤหาสน์แฝด
กานาทุกาถาน
ที่มา : วาดจากการรังวัด
เดือนตุลาคม พ.ศ. 2555

ถนนด้านหน้า

พื้นที่สาธารณะ

พื้นที่ส่วนต่างๆ

น.

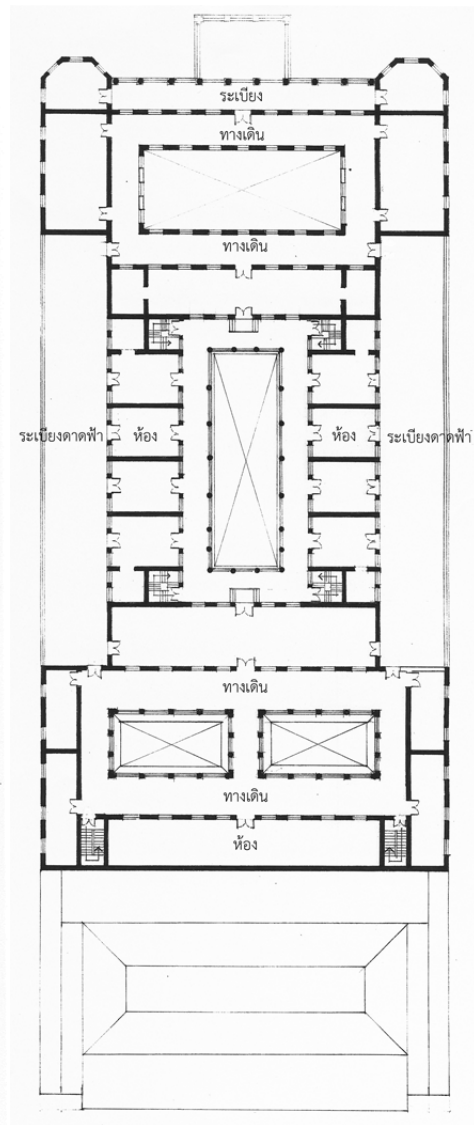
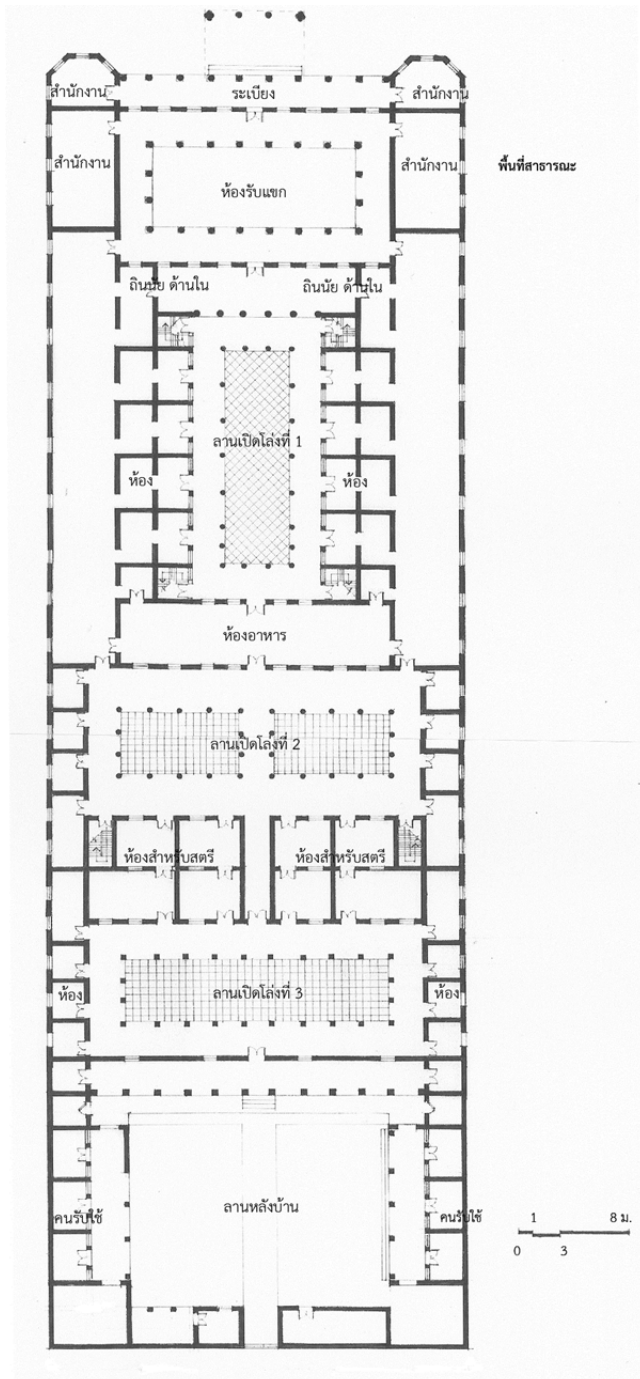
ชาย : พื้นที่ส่วนรับรองแขก
ของคฤหาสน์แฟต โซว์
โครงสร้างหลังคา

ขวา : คล้ายโครงสร้าง
หลังคามณฑปที่เทวาลัย
มินากชี สุนทรศวร
(Minakshi Sundareshwara
Temple) มดुरไ (Madurai)

เอส เอ อาร์เอ็ม รามาสามี ฉะเตย (S.A.R.M. Ramasami Chettiar) เจ้าของคฤหาสน์ เอส เอ อาร์เอ็ม รามาสามี ฉะเตย เป็นบุตรชายคนที่ 2 ของสถัปปะ อันนามาลัย ฉะเตย (Sathappa Annamalai Chettiar) ผู้มั่งคั่งจากธุรกิจการธนาคารในประเทศพม่า และเป็นเครือญาติกับราชาแห่งฉะเตย-นาท เนื่องจากคฤหาสน์ตั้งอยู่ทางด้านหลังของคฤหาสน์ของราชา คฤหาสน์ เอส เอ อาร์เอ็ม รามาสามี ฉะเตย เป็นคฤหาสน์ที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 หรือ 3 ของกานาทุกาถานถัดจากคฤหาสน์ของราชา โดยคฤหาสน์ใหญ่อีก 1 หลัง ตั้งอยู่ถัดจากคฤหาสน์ของราชาไปทางเหนือ ซึ่งเจ้าของคฤหาสน์คงเกี่ยวข้องกับราชา คฤหาสน์ เอส เอ อาร์เอ็ม รามาสามี ฉะเตย สร้างใน ค.ศ. 1902 และเสร็จหลังจากนั้นอีก 10 ปี เป็นคฤหาสน์ที่สร้างอย่างโอ้อ่า ด้านหน้าทำเป็นมุขหรือคานูปี (canopy) ยื่นเพื่อเทียบจอดรถ มีหลังคาแบน ตกแต่งด้วยราวกันตกปูนสอ หลังคาอาคารสูง 2 ชั้นด้านหน้าก็เป็นหลังคาแบนที่ตกแต่งด้วยราวระเบียงอย่างราชวังตะวันตก ด้านบนของหลังคาเป็นรูปปูนปั้นของคชลักษณ์มี ส่วนช่องแสงเหนือประตูและหน้าต่างด้านนอกทำเป็นรูปโค้งอาร์ชติดด้วยกระจกสี

คฤหาสน์มีลานเปิดโล่ง 3 ลาน และมีห้องจำนวนมาก รวมพื้นที่ใช้สอยทั้งหมด 4,977 ตารางเมตร พื้นที่ส่วนสาธารณะของคฤหาสน์ประกอบด้วยระเบียงด้านหน้า สำนักงานตั้งอยู่ 2 ข้างทางเข้า ส่วนรับรองแขกทำเป็นห้องโถงตกแต่งอย่างตะวันตก ภายในห้องมีแนวโค้งอาร์ชรับด้วยเสาหินแกรนิตสีดำตลอดแนวทั้ง 4 ด้านเพื่อรับโครงสร้างด้านบน พื้นที่ห้องปูด้วยหินอ่อนนำเข้าจากประเทศอิตาลี และห้องประดับด้วยโคมไฟระย้าจากตะวันตก ถัดจากห้องรับรองแขกเป็นพื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่ของผู้ชายล้อมรอบลานโล่งที่ 1

ผังพื้นที่อุทยาน เอส เอ อาร์เอ็ม รามาสามี เชตเตีย (S.A.R.M. Ramasami Chettiar) กานาทุกาถาน

ซ้าย : ชั้นล่าง ขวา : ชั้นบน

ที่มา : วาดจากการรังวัด เดือนตุลาคม พ.ศ. 2555

ด้านหน้าของคฤหาสน์
เอส เออาร์เอ็ม รามาสามี
เจตเตย (S.A.R.M.
Ramasami Chettiar)

ซึ่งมีทางเดินล้อมรอบทั้ง 4 ด้าน และมีห้องเรียงรายทางทิศเหนือและใต้ โดยห้องเหล่านี้แบ่งเป็นห้องด้านหน้าและหลัง มีบันไดทางขึ้นไปชั้น 2 ที่มุมทั้งสี่ ถัดจากลานโล่งที่ 1 อาจเป็นห้องทานอาหารที่เชื่อมพื้นที่ลานโล่งที่ 1 หรือพื้นที่ผู้ชายกับพื้นที่ลานโล่งที่ 2 ที่เป็นพื้นที่ของผู้หญิง ซึ่งมีห้องของสตรีของคฤหาสน์อยู่ทางทิศตะวันตกของลานโล่งที่ 2 โดยแต่ละห้องแบ่งพื้นที่เป็น 2 ส่วนที่มีประตูเชื่อมทั้งลานโล่งที่ 2 และลานโล่งที่ 3 ซึ่งเป็นพื้นที่ซีกกลาง และส่วนปรุงอาหารแบบเปิดโล่ง โดยแต่ละครอบครัวมีเตาไฟของตนเอง ห้องทางทิศเหนือและใต้ของลานโล่งที่ 3 เป็นห้องเก็บของ ส่วนเรือนของคนรับใช้และคอกสัตว์ตั้งอยู่ที่ลานด้านหลัง ชั้น 2 ของคฤหาสน์อยู่เหนือห้องรับรองแขกและอาคารล้อมรอบลานที่ 1 และ 2 โดยห้องของคฤหาสน์ใหม่คงตั้งอยู่ล้อมรอบลานเปิดโล่งที่ 1 ที่ปัจจุบันได้รับการบูรณะให้เป็นห้องพักของโรงแรมเจตตินาตแมนชั่น (Chettinad Mansion)

บนซ้าย : คฤหาสน์ เอส เออาร์เอ็ม รามาสามี เจตเตย ด้านข้าง

บนขวา : รูปปูนปั้นคฤหาสน์เหนือหลังคาคฤหาสน์ เอส เออาร์เอ็ม รามาสามี เจตเตย

กลางซ้าย : ภายในห้องรับรองแขกของคฤหาสน์

กลางขวา : พื้นทึบ ถิ่นนัย ด้านใน

ล่างซ้าย : ลานเปิดโล่งที่ 1 เสาและราวระเบียงเหล็กหล่อนำเข้าจากประเทศอังกฤษ

ล่างขวา : ลานเปิดโล่งที่ 2

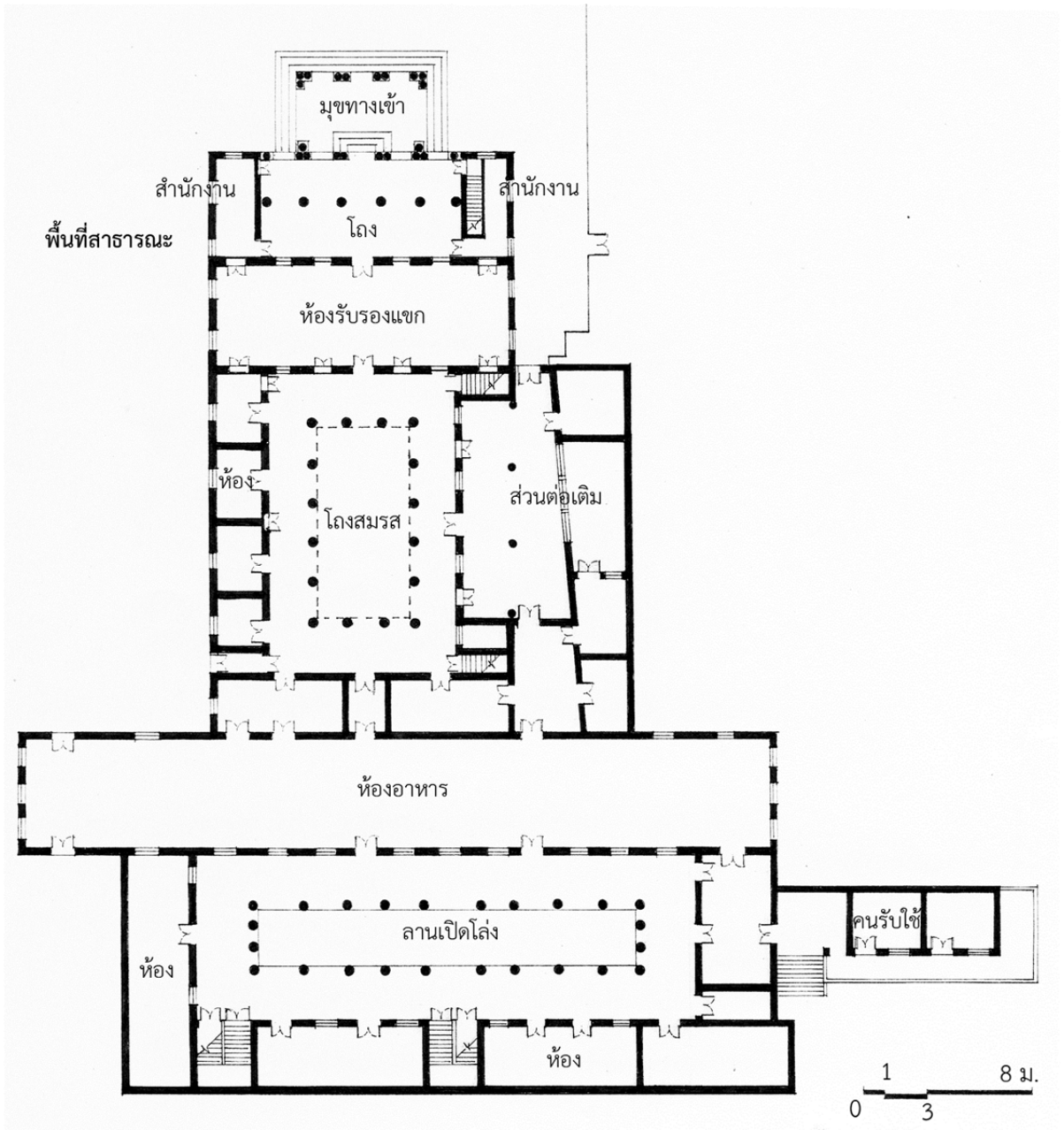

ซ้าย : ลานเปิดโล่งที่ 3

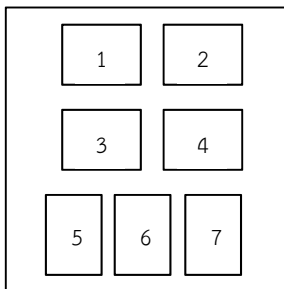
ขวา : ต้นตุลลี หรือกระเพรา
พืชศักดิ์สิทธิ์ บริเวณลานเปิด
โล่งที่ 3

คฤหาสน์เจตเตยบางหลังไม่ทำลานเปิดโล่งบริเวณพื้นที่ของผู้ชาย เช่น คฤหาสน์ของเมย์ยัปปาน (the house of the Meyyappan) ที่เมืองกะโรกฐิ โดยเปลี่ยนลานเปิดโล่งของผู้ชายให้เป็นห้องโถงที่เรียกว่าโถงสมรส (a wedding hall) ซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดพิธีแต่งงาน ซึ่งถือว่าเป็นงานเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่ของครอบครัวเจตเตย และปกติมักจัดที่พื้นที่ของผู้ชาย บริเวณลานเปิดโล่งที่ 1 คฤหาสน์ของเมย์ยัปปานคงสร้างขึ้นในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 หรือต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ด้วยกระแสวิถีพลจากตะวันตก คฤหาสน์ทำเป็นมุขยื่นด้านหน้าที่มีหลังคาแบน มีราวระเบียงอย่างตะวันตก ช่องแสงเหนือประตูและหน้าต่างด้านนอกเป็นโค้งอาร์ชติดกระจกลีระระเบียงด้านหน้าเปลี่ยนเป็นโถงที่มีสำนักงานของครอบครัวอยู่ทางทิศเหนือ และใต้ของโถง ถัดจากโถงด้านหน้าเป็นห้องรับรองแขกที่ตกแต่งอย่างตะวันตก และฝ้าเพดานตกแต่งด้วยรูปภาพปูนต้ำแบบอาร์ตเดคโค ฉาบด้วยผิวพื้นมันวาว ทั้งห้องรับรองแขกและโถงสมรสปูพื้นด้วยหินแกรนิตสีดำนำเข้าจากประเทศอิตาลี และผนังของโถงด้านหน้าและห้องรับรองแขกที่สูงจากพื้นขึ้นมาราว 1 เมตรตกแต่งด้วยแผ่นกระเบื้องเซรามิกนำเข้าจากประเทศญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังมีส่วนประดับตกแต่งอื่นที่นำเข้าจากต่างประเทศ เช่น กระจกเงา โคมไฟระย้า และราวระเบียงเหล็กหล่อชั้นบนล้อมรอบโถงสมรสซึ่งสันนิษฐานว่านำเข้าจากเมืองกลาสโกว์ (Glasgow) ประเทศอังกฤษ ถัดจากโถงสมรสเป็นห้องอาหารขนาดใหญ่และลานโล่งสำหรับสตรี แต่ลานของผู้หญิงปัจจุบันคลุมด้วยหลังคาโปร่งแสงเพื่อกันนกก คฤหาสน์คงมีการบูรณะและต่อเติมทำให้ไม่มีประตูทางเข้าทางด้านหลังของคฤหาสน์ ทางเข้าของผู้หญิงคงเปลี่ยนให้มาอยู่ด้านข้างแทน

บน : ผังพื้นคฤหาสน์เมยยัปปาน (the house of the Meyyappan)
 ที่เมืองกะโรฤติ
 ที่มา : วาดจากการรังวัด เดือนตุลาคม พ.ศ. 2555

- 1 ด้านหน้าของคฤหาสน์เมย์อัปปาน
- 2 โถงด้านหน้า
- 3 ภายในห้องรับรองแขก
- 4 ลานเปิดโล่งด้านหลัง
- 5 ภายในโถงสมรสที่ปูด้วยพื้นหินอ่อนนำเข้าจากอิตาลี
- 6 ฝ้าเพดานภายในห้องที่ประดับด้วยลวดลายแบบอาร์ตเดคโค
- 7 เซรามิกนำเข้าจากญี่ปุ่น ปิดผนังโถงด้านหน้าและห้องรับรองแขก

ปัจจุบันคฤหาสน์เฉตเตี้ยกว่า 1 ใน 3 ที่กานาทุกาถานถูกปล่อยทิ้งร้างหรือถูกทำลาย เพราะใหญ่เกินกว่าจะดูแล และเฉตเตี้ยรุ่นหลังหลายครอบครัวไม่ได้มีความมั่งคั่งอีกต่อไป อันเป็นผลพวงมาจากความเสื่อมทางการค้าและการออกเงินกู้ ที่เกิดจากความผันผวนของสถานการณ์ทางการเมืองและการต่อต้านเจ้าอาณานิคมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะประเทศพม่า มีเพียงคฤหาสน์จำนวนน้อยหลังเท่านั้นที่เจ้าของยังให้การดูแลและคงอยู่มาได้จนกระทั่งปัจจุบัน⁴⁰

เฉตเตี้ยเป็นชื่อตำแหน่งของชนพื้นเมืองหลายกลุ่มที่มีต้นกำเนิดในประเทศอินเดีย ที่มาของคำเกี่ยวข้องกับพ่อค้า ผู้มั่งคั่ง และชนชั้นพิเศษ การศึกษาเน้นที่สถาปัตยกรรมของนัตตุโกตไตเฉตเตี้ย หรือเฉตเตี้ยผู้สร้างที่อยู่อาศัยใหญ่โตอย่างคฤหาสน์ หรือชาวนคร ที่จังหวัดศิวคงคา แคว้นทมิฬนาฑู ประเทศอินเดีย นัตตุโกตไตเฉตเตี้ยอพยพมาจากทางตอนเหนือของทมิฬนาฑู และตั้งถิ่นฐานที่เมืองท่ากาเวริปุมปัตตินัม เมืองหลวงของอาณาจักรโจฬะ สมัยต้น นัตตุโกตไตเฉตเตี้ยคงอพยพมาตั้งบ้านเรือนบริเวณประเทศเฉตเตี้ย ปัจจุบันในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 13 ตามคำเชิญของพระเจ้าสุนทรแห่งอาณาจักรปาลมทยะ หรืออาจจะด้วยสาเหตุถิ่นฐานเดิมริมฝั่งทะเลถูกทำลายด้วยคลื่นสึนามิ นัตตุโกตไตเฉตเตี้ยแรกตั้งถิ่นฐานที่อาณาจักรปาลมทยะ บริเวณเทวาลัยอิลยาถันคุทิเป็น 4 หมู่บ้าน ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19-20 ได้ขยายเป็น 96 หมู่บ้าน หมู่บ้านกานาทุกาถานถูกเลือกเป็นกรณีศึกษาเพราะเป็นหมู่บ้านที่สำคัญของนัตตุโกตไตเฉตเตี้ยในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 อันเป็นที่ตั้งของคฤหาสน์ของราชาคนที่ 1 แห่งประเทศเฉตเตี้ย รวมทั้งเป็นหมู่บ้านมรดกของรัฐบาลอินเดีย การจัดผังหมู่บ้านของชาวเฉตเตี้ยมีลักษณะบางส่วนคล้ายกับผังหมู่บ้านในประเทศไทย เช่น มีวัดประจำหมู่บ้าน และศาลผู้อารักษ์หมู่บ้าน โดยวัดประจำหมู่บ้านเฉตเตี้ยเป็นเทวาลัยในศาสนาฮินดูศิวนิกาย และวัดพระอัยยনারเป็นผู้พิทักษ์หมู่บ้าน ทั้งวัดพระอัยยনারและศาลผีบ้านไทยเกี่ยวข้องกับการนับถือผีบรรพบุรุษและธรรมชาติ นอกจากนั้นหมู่บ้านเฉตเตี้ยและหมู่บ้านไทยยังมีการแยกกลุ่มเรือนออกจากไร่นา และมีระบบการจัดการชลประทานเพื่อการเกษตรกรรม โดยระบบการจัดการน้ำนี้มีในอินเดียมาแต่สมัยโบราณสืบได้จนถึงสมัยปลลวะ ที่อาจมีบางส่วนส่งอิทธิพลต่อระบบการจัดการน้ำของไทย พม่า และกัมพูชาที่มีปฏิสัมพันธ์กับอินเดียโบราณ แต่ผังหมู่บ้านเฉตเตี้ยต่างจากของไทยตรงที่ผังหมู่บ้านชาวเฉตเตี้ยเป็นตารางรูปสี่เหลี่ยมที่มีระบบการระบายน้ำ อันเป็นรูปแบบที่ถ่ายทอดมาจากอินเดียโบราณ ขณะที่ผังหมู่บ้านไทยเป็นแบบอิสระที่สัมพันธ์กับธรรมชาติ ส่วนสถาปัตยกรรมคฤหาสน์เฉตเตี้ยที่แยกทางเข้าหญิงชายออกจากกันมีลักษณะคล้ายกับเรือนไทดำในเวียดนาม หรือที่เรียกว่าลาวโซ่ง (ดำ) ในประเทศไทย โดยทั้งเฉตเตี้ยและไทดำในอดีตอยู่กันแบบครอบครัวขยายและถือสกุลตามสายบิดา หนึ่งเรือนจึงอยู่กันหลายครอบครัว ไทดำแยกพื้นที่และทางเข้าของ

ชายไว้ด้านหน้า และพื้นที่ของผู้หญิงและทางเข้าของผู้หญิงไว้ด้านหลัง เพื่อป้องกันการผิดประเวณี ซึ่งคล้ายกับของคฤหาสน์เจตเตียในประเทศอินเดีย แต่ไทดำมีการเรียงลำดับการนอนของคู่สมรสตามลำดับความอาวุโสโดยถือสาย บุตรชายคนโต ขณะที่เจตเตียแยกส่วนนอนของชายและหญิงออกจากกัน ยกเว้นคู่สมรสใหม่ที่มีห้องนอนส่วนตัวในพื้นที่ของผู้ชาย คฤหาสน์ของเจตเตีย มีการผสมผสานระหว่างเรือนพื้นถิ่นแคว้นทมิฬนาฑู และลักษณะเฉพาะของ เรือนเจตเตีย รวมทั้งการปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยี การนำเข้าวัสดุจาก ต่างประเทศอันเนื่องมาจากระบบทุนนิยมและจักรวรรดินิยมของตะวันตก ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19-20

เชิงอรรถ

¹ การวิจัยนี้ได้ทุนสนับสนุนเพื่อเก็บข้อมูลภาคสนาม ณ รัฐทมิฬนาฑู ประเทศอินเดีย จากโครงการความร่วมมือทางวิชาการด้านสังคมศาสตร์ ระหว่างสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และสภาวิจัยสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย (the Indian Council of Social Science Research-ICSSR) ประจำปี 2555 รวมทั้งได้รับการสนับสนุนจาก Madras Institute of Development Studies (MIDS) เรื่องที่พัก การเดินทาง และผู้ช่วยเก็บข้อมูลภาคสนาม (Ms. Kokilavani) อีกทั้งได้รับข้อเสนอแนะอันมีประโยชน์จากอาจารย์ เอส มูธิอาห์ (S. Muthiah) และข้อมูลจากชาวเขตเตยออาทิ มาตามมีนากชี (Mrs. Meenakshi Meyyappan), เจ้าของ Chettinad Mansion, รองศาสตราจารย์ ดร. Arunachalam และท่านอื่นๆ ที่ไม่ได้กล่าวนาม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านมา ณ ที่นี้.

² Wikipedia, *Chettiar* [Online], accessed 31 May 2008. Available from <http://en.wikipedia.org/wiki/Chettiar>.

³ ความหมายข้อ 1 ถึง 3 ดูใน ‘The Origin of “Chetti”’ Selvi Annamalai, comp. from Sripati Chandrasekhar, *The Nagarathars of South India : An Essay and a bibliography on the Nagarathars in India and Southeast Asia, Vol. 1* [Online], accessed 4 November 2012. Available from <http://www.scribd.com/doc/86982237/Nanal-Q1-2012-Yudu-Version>

⁴ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage* (Chennai : Lokavani Southern Printers Pvt. Ltd., 2006), vii.

⁵ Ibid., viii.

⁶ Ibid., vii ; ประเทศทมิฬโบราณแบ่งออกเป็น 5 แคว้นหรือมณฑลคือ โตนไทมณฑล (Tondaimandalam) โจฬมณฑล (Cholamandalam) ปานดยมณฑล (Pandyamandalam) เมอรัมณฑล (Cheramandalam) และโกนคัมณฑล (Kongumandalam) โดยชาวปัลลวะเป็นประชาชนของแคว้นโกตไทมณฑล ปัลลวะอาจปรากฏมาตั้งแต่สมัยคริสต์ศตวรรษที่ 2 แต่ประวัติศาสตร์และศิลปะของโจฬะที่เป็นที่รู้จักในปัจจุบันอยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 6-10.

⁷ S. Muthiah, *Looking Back from “Moulmein” : A Biography of A.M.M. Arunachalam* (Chennai : East West Books (Madras) Pvt. Ltd., 2000), 9.

⁸ ดูใน S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage*, vii-viii ; ประวัติศาสตร์ของปาลมทยะแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ สมัยต้นและสมัยปลาย สมัยต้นราว ค.ศ. 575-966 ร่วมสมัยกับอาณาจักรปัลลวะ (คริสต์ศตวรรษที่ 6-10) ขณะที่สมัยปลายของปาลมทยะตรงกับสมัยปลายราชวงศ์โจฬะหรือหลังโจฬะ ดูใน Susan L. Huntington, *The Art of Ancient India* (New York : Weatherhill, 1993), 319.

⁹ UNESCO New Delhi, Bernard Dragon, and Michel Adment, *A Concept Paper, Indian Heritage Passport Programme on the Chettinad Trail in Tamil Nadu* (New Delhi : United Nations Education, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 2010), 16 ; Interview with Associate Professor Dr. N. Arunachalam, Director of Department of Life Long Learning/Education, Alagappa University, Karaikudi, 24 October 2012.

¹⁰ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage*, vii.

¹¹ Ibid.

¹² David West Rudner, *Caste and Capitalism in Colonial India : The Nattukottai Chettiars*, (Berkeley : University of California Press, 1994), 3, 54 ; ดู Sean Turnell, *The Chettiars in Burma* [Online], accessed 24 October 2012. Available from <http://www.econ.mq.edu.au/research/2005/chettiar.pdf>, 3-6.

¹³ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage*, ix.

¹⁴ Ibid., vii-viii, 10 ; Interview with S. Muthiah, The author of the book : *The Chettiar Heritage and Looking back from Moulmein*, 18 January 2013.

¹⁵ เจ็ดเขตการปกครองของเขตตี่นาฑู ประกอบด้วย Pathinarur Vattakai Division, Melappattur Division, Mela Vattakai Division, Therku Vattakai Division, Kila Vattakai Division, Kilapattur Division และ Nindakarai Piruvu Division.

¹⁶ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage* (Chennai : Lokavani Southern Printers Pvt. Ltd., 2006), x.

¹⁷ ดู UNESCO New Delhi, Bernard Dragon, and Michel Adment, *A Concept Paper, Indian Heritage Passport Programme on the Chettinad Trail in Tamil Nadu* (New Delhi : United Nations Education, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 2010), 35, 58.

¹⁸ Interview with the owner of Chettinad Mansion, Chettinad Mansion, Kanadukathan, India, 23 October 2012.

¹⁹ เรื่องเดียวกัน.

²⁰ ข้อมูลเกี่ยวกับเอริ (*eri*) และ ออราณี (*oorani*), ดู DHAN Vayalagam (Tank) Foundation, *Safe Drinking Water for the parched lot* [Online], accessed 11 November 2012. Available from <http://www.dhan.org/vayalagam/parched.php> ; Water Harvest, Gilles Boulicot, and Judith D'Souza, *Water dynamics in the Auroville bioregion* [Online], accessed 11 November 2012. Available from http://www.auroville.org/environment/harvest/harvest_water_dynamics.htm ; *Rain water harvesting* [Online], accessed 11 November 2012. Available from <http://www.rainwaterharvesting.org/Rural/Traditional3.htm-11/11/2012> ; Nitya Jacob, *Chapter 3 : Tamil Nadu : Of Eris and Ooranis* [Online], accessed 11 November 2012. Available from http://www.jalyatra.com/chapters/tamilnadu_final.pdf.

²¹ David West Rudner, *Caste and Capitalism in Colonial India : The Nattukottai Chettiars*, (Berkeley : University of California Press, 1994), 148 ; ดูชีวประวัติของ Dr. Annamalai Chettiar ใน *Annamalai Chettiar* [Online], accessed 17 November 2012. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Annamalai_Chettiar

²² Interview with S. Muthiah, The author of the book : *The Chettiar Heritage and Looking back from Moulmein*, 18 January 2013.

²³ ประวัติของ M.Ct.M. Chidambaram Chettiar และ M.Ct. Muthiah Chettiar มาจาก Wikipedia, *M. Ct. Muthiah Chettiar* [Online], accessed 7 December 2012. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/M._Ct._Muthiah_Chettiar และ Wikipedia, *M. Ct. M. Chidambaram Chettiar* [Online], accessed 7 December 2012. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/M._Ct._M._Chidambaram_Chettiar

²⁴ UNESCO New Delhi, Bernard Dragon, and Michel Adment, *A Concept Paper, Indian Heritage Passport Programme on the Chettinad Trail in Tamil Nadu*, 59 ; เอส มูถิอาห์ (S. Muthiah) กล่าวว่า ดร. อันนามาลัย ราชานแห่งเขตเตี้ยตั้งใจสร้างคฤหาสน์อย่างราชวังที่เกาะแห่งราชา แต่สร้างยังไม่เสร็จก็ต้องถูกระงับ เนื่องจากเกิดสงคราม Interview with S. Muthiah, The author of the book : *The Chettiar Heritage and Looking back from Moulmein*, 18 January 2013.

²⁵ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage*, 30.

²⁶ Stephen P. Huyler, "Chapter 5 : Tamil Nadu : Guardians of Boundaries," in *Gifts of Earth : Terracottas & Clay Sculptures of India* (Ahmedabad, India : Mapin Publishing Pvt Ltd, 1996), 115-116 [Online], accessed 13 December 2013. Available from <http://books.google.co.th/books?id=WPHEMhhaXy8C&pg=PA115&lpg=PA115&dq=Ayyanar+white+horse&source=bl&ots=d8rDLVCjQu&sig=LCbQpJxzbj1a6odR6sweN5wavrM&hl=th&sa=X&ei=xJPJUNmvCcrLrQetsoCABg&ved=0CGOQ6AEwCDgU#v=onepage&q=Ayyanar%20white%20horse&f=false> ; เกี่ยวกับพระอัยยานาร์ (Ayyanar) ดู Sukran Trichy, *Village-Ayyanar Horse* [Online], accessed 2 December 2012. Available from <http://www.squidoo.com/tamil-nadu-photo-collection> ; Pbase, *Ayyanar, a Powerful Village God in Tamil Nadu, India* [Online], accessed 2 December 2012. Available from http://www.pbase.com/neuenhofer/ayyanar_a_powerful_village_god

²⁷ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage* (Chennai : Lokavani Southern Printers Pvt. Ltd., 2006), 94.

²⁸ Deborah Thiagarajan, “Vernacular Domestic Architecture in Tamil Nadu : Transiting to Modernity,” in *Traditional and Vernacular Architecture*, Proceedings of the Seminar, (Chennai : Madras Craft Foundation, 2003), 79.

²⁹ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage*, 101 ; UNESCO New Delhi, Bernard Dragon, and Michel Adment, *A Concept Paper, Indian Heritage Passport Programme on the Chettinad Trail in Tamil Nadu* (New Delhi : United Nations Education, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 2010), 76.

³⁰ S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage*, 99.

³¹ ขั้นตอนการก่อสร้างเริ่มตั้งแต่การเลือกที่ตั้ง การวิเคราะห์ดิน การจัดวางห้อง และขนาด ลัดส่วน รวมทั้งพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งพิธีกรรมสุดท้ายคือพิธีกรรมทำบ้านให้บริสุทธิ์ (house purification ceremony) ทั้งหมดอยู่ภายใต้การดูแลของหัวหน้าช่างพื้นบ้านที่เรียกว่า สถาปตี (stapathis) ผู้ทำหน้าที่ออกแบบที่อยู่อาศัยตามหลักศิลปศาสตร์ (Shilpa Sastras) ดู Deborah Thiagarajan, “Vernacular Domestic Architecture in Tamil Nadu : Transiting to Modernity,” in *Traditional and Vernacular Architecture*, Proceedings of the Seminar, (Chennai : Madras Craft Foundation, 2003), 82.

³² ดูใน Plate 9 : Plan of ground floor of a “simple” Nakarattar house ใน David West Rudner, *Caste and Capitalism in Colonial India : The Nattukottai Chettiars*, (Berkeley : University of California Press, 1994).

³³ แดวิดผู้ศึกษาเกี่ยวกับเขตเตี้ยในอินเดียได้อธิบายว่า เด็กขายนัตตุโกตโตเขตเตี้ยจะได้รับการฝึกฝนด้านธุรกิจตั้งแต่เด็ก เมื่อโตพอเพียงจะถูกส่งให้ไปฝึกงานกับสำนักงานของครอบครัวที่ตั้งอยู่ต่างประเทศในเอเชียใต้ หรือเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หลังจากเที่ยวฝึกงาน 3 ปี เด็กหนุ่มนัตตุโกตโตจะเดินทางกลับเขตตึนาฑู ไปหา

ครอบครัว เพื่อนบ้าน และศาสนสถาน โดยเด็กหนุ่มจะใช้เวลาพักผ่อนช่วง 3 เดือนในหน้าร้อนซึ่งเป็นช่วงเทศกาลของเทวาลัยและพิธีแต่งงาน หลังจากนั้นเด็กหนุ่มจะกลับไปทำงานที่ต่างประเทศในฐานะชายหนุ่ม ซึ่งการกลับไปครั้งที่ 2 นี้เขาอาจเข้าทำงานกับสำนักงานเดิมที่เคยไปฝึกงาน หรือแม้กระทั่งเป็นหัวหน้าตัวแทนในสำนักงานตัวแทน หรืออีกทางเลือกหนึ่งเป็นเจ้าของที่อยู่ประจำหรือเป็นหุ้นส่วนในสำนักงานตัวแทนอันเป็นกิจการของครอบครัว หรือกิจการของครอบครัวของว่าที่เจ้าสาวที่ครอบครัวฝ่ายชายเตรียมไว้ให้ เมื่อครอบครัวและการเงินอำนวยชายหนุ่มจะเดินทางกลับเขตตึนาฑูเพื่อแต่งงานกับเจ้าสาวที่ครอบครัวเลือกให้ และมีบุตรก่อนที่จะเดินทางกลับไปทำงานที่ต่างประเทศอีกครั้ง จนกระทั่งเขาสามารถจัดการกิจกรรมของตัวแทนของบริษัทของครอบครัวได้โดยตรง ถึงเวลานั้นเขาจะเดินทางกลับไปอยู่กับครอบครัว คือภรรยา บุตร ญาติพี่น้อง ที่เขตตึนาฑูเป็นการถาวร ดู David West Rudner, *Caste and Capitalism in Colonial India : The Nattukottai Chettiars*, 5 ; ชายเขตเตี้ยอาจใช้เวลาอยู่ต่างประเทศเป็นเวลา 15-20 ปี.

³⁴ ไม่น่าเชื่อว่าคฤหาสน์หลังนี้สร้างขึ้นเมื่อไร เพราะข้อมูลจากการสัมภาษณ์ใน พ.ศ. 2555 ได้รับการบอกเล่าว่า คฤหาสน์มีอายุ 175 ปี ดังนั้นจึงน่าจะสร้างราว ค.ศ. 1837 แต่ข้อมูลจากในหนังสือเขียนว่าเป็นคฤหาสน์สมัยต้นของเขตตึนาฑูสร้างราวทศวรรษที่ 1860 ถึงทศวรรษที่ 1870 ดูใน S. Muthiah, Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy, *The Chettiar Heritage*, 95.

³⁵ Ibid., 121.

³⁶ Ibid., 152.

³⁷ Interview with S. Muthiah, The author of the book : *The Chettiar Heritage and Looking back from Moulmein*, 16 October 2012.

³⁸ S. Muthiah et al., *The Chettiar Heritage*, 140-141, 146.

³⁹ Robert Dulau, *Maisons-palais du Sud de l'Inde, Palatial Houses in the South of India* (Pondicherry : Institut Francais de Pondichery, 2002), 29.

⁴⁰ Interview with S. Muthiah, The author of the book : *The Chettiar Heritage and Looking back from Moulmein*, 18 January 2013.

บรรณานุกรม

หนังสือ

- Dulau, Robert. *Maisons-palais du Sud de l'Inde, Palatial Houses in the South of India*. Pondicherry : Institut Francais de Pondichery, 2002.
- Huntington, Susan L. *The Art of Ancient India*. New York : Weatherhill, 1993.
- Muthiah, S. *Looking Back from "Moulmein" : A Biography of A.M.M. Arunachalam*. Chennai : EastWest Books (Madras) Pvt. Ltd., 2000.
- Muthiah, S., Meenakshi Meyappan, and Visalakshi Ramaswamy. *The Chettiar Heritage*. Chennai : Lokavani Southern Printers Pvt. Ltd., 2006.
- Rudner, David West. *Caste and Capitalism in Colonial India : The Nattukottai Chettiars*. Berkeley : University of California Press, 1994.
- Thiagarajan, Deborah. "Vernacular Domestic Architecture in Tamil Nadu : Transiting to Modernity." in *Traditional and Vernacular Architecture*, Proceedings of the Seminar, 79-87. Chennai : Madras Craft Foundation, 2003.
- UNESCO New Delhi ; Dragon, Bernard ; and Adment, Michel. *A Concept Paper, Indian Heritage Passport Programme on the Chettinad Trail in Tamil Nadu*. New Delhi : United Nations Education, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 2010.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

- Annamalai, Selvi, comp. "The Origin of "Chetti." Chandrasekhar, Sripati. *The Nagarathars of South India : An Essay and a bibliography on the Nagarathars in India and Southeast Asia, Vol. 1* [Online]. Accessed 4 November 2012. Available from <http://www.scribd.com/doc/86982237/Nanal-Q1-2012-Yudu-Version>.
- DHAN Vayalagam (Tank) Foundation. *Safe Drinking Water for the parched lot* [Online]. Accessed 11 November 2012. Available from <http://www.dhan.org/vayalagam/parched.php>.
- Harvest, Water, Boulicot, Gilles, and D'Souza, Judith. *Water dynamics in the Auroville bioregion* [Online]. Accessed 11 November 2012. Available from http://www.auroville.org/environment/harvest/harvest_water_dynamics.htm
- Huyler, Stephen P. "Chapter 5 : Tamil Nadu : Guardians of Boundaries." in *Gifts of Earth : Terracottas & Clay Sculptures of India*, 115-116. Ahmedabad, India : Mapin Publishing Pvt Ltd, 1996 [Online]. Accessed 13 December 2012. Available from <http://books.google.co.th/books?id=WPHemhhaXy8C&pg=PA115&lpg=PA115&dq=Ayyanar+white+horse&source=bl&ots=d8rDLVCjQu&sig=LCbQpJxzbj1a6odR6sweN5wavrM&hl=th&sa=X&ei=xJPJUNmvCcrLrQetsoCABg&ved=0CG0Q6AEwCDgU#v=onepage&q=Ayyanar%20white%20horse&f=false>
- Jacob, Nitya. *Chapter 3 : Tamil Nadu : Of Eris and Ooranis* [Online]. Accessed 11 November 2012. Available from http://www.jalyatra.com/chapters/tamilnadu_final.pdf.

Pbase. *Ayyanar, a Powerful Village God in Tamil Nadu, India* [Online]. Accessed 2 December 2012. Available from http://www.pbase.com/neuenhofer/ayyanar_a_powerful_village_god.

Rain Water Harvesting [Online]. Accessed 11 November 2012. Available from <http://www.rainwaterharvesting.org/Rural/Traditional3.htm-11/11/2012>.

Squidoo. *Village-Ayyanar Horse* [Online]. Accessed 2 December 2012. Available from <http://www.squidoo.com/tamil-nadu-photo-collection>.

Turnell, Sean. *The Chettians in Burma* [Online]. Accessed 24 October 2012. Available from <http://www.econ.mq.edu.au/research/2005/chettiar.pdf>.

Wikipedia. *Annamalai Chettiar* [Online]. Accessed 17 November 2012. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Annamalai_Chettiar.

_____. *M.Ct. Muthiah Chettiar* [Online]. Accessed 7 December 2012. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/M._Ct._Muthiah_Chettiar.

_____. *M.Ct.M. Chidambaram Chettiar* [Online]. Accessed 7 December 2012. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/M._Ct._M._Chidambaram_Chettiar.

The owner of Chettinad Mansion, Chettinad Mansion, Kanadukathan, India. Interview, 23 October 2012.

สัมภาษณ์

Arunachalam, Associate Professor Dr. N.,
Director of Department of Life Long
Learning/Education, Alagappa
University, Karaikudi. Interview, 24
October 2012.

Muthiah, S. The author of the book : *The Chettiar Heritage and Looking back from Moulmein*. Interview, 16 October 2012.